

บทนำ

**ริมฝีปากแดงดูสุขภาพดีขยับพูด “ถึงเรียบร้อยแล้วคะคุณพ่อขา
ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ”**

หญิงสาวผู้มีใบหน้าสวยคมวัยสิบเก้าปี ดวงตากลมโตเป็นประกาย มุ่งมั่น ผมดำเงาหยักเป็นคลื่นยาวประบ่า เอียงคอหนีบโทรศัพท์ มือบอบบาง แต่เต็มไปด้วยรอยด้านกำลังความทนายเล่ห์หนา *ฝันรักสู่ราชวงศ์ชิง พิษิต-ใจฮ่องเต๋หย่งเจิ้น* ฉบับดัดแปลงในกระเป๋าดำเดินทางใบโตยี่ห้อหลุยส์ วิตตอง ที่ได้มาจากการหลอกล่อที่ชายสุดหล่อให้ไปประมุขมา

“คุณพ่อจะกลับเซี่ยงไฮ้เมื่อไหร่คะ”

รั่วซี ลูกสาวมาเพียเซี่ยงไฮ้ผู้ยิ่งใหญ่ คั่นเจอถุงใส่นิยายจนได้สิน่า

“อีกไม่กี่วัน รอเสร็จธุระที่แอลเอก่อน ซีซีก็กลับมาให้ทันนะลูก อย่าน่าเถลไถล” น้ำเสียงเข้มแฝงด้วยพลังอำนาจของผู้เป็นพ่อดังมาจากปลายสาย อีกสิบวันลูกสาวก็จะอายุครบยี่สิบปี

“คะคุณพ่อ ไว้เจอกันที่เซี่ยงไฮ้ นะคะ ดูแลตัวเองด้วยน้ำ จู๊บๆ” รั่วซีคิดวางสาย แล้วเอานิยายไปนอนอ่านเล่นบนเตียง

ที่นี่คือบ้านพักตากอากาศหรูหราชแห่งหนึ่งในหมู่เกาะมัลดีฟส์ ขนาดพอดีไม่ใหญ่โตเวอร์วังจนเกินไป เธอมาเที่ยวเล่นกับเมฆษาณี เพื่อนสนิทวัยเดียวกัน ก่อนที่อีกไม่กี่วันข้างหน้าจะต้องรับตำแหน่งสืบทอดจากผู้เป็นพ่อ

เรียนรู้อริทมิทางของมาเพียเต็มตัว ต่อไปนี่อิสระที่มีจะลดลง แต่เธอก็ทำได้เด็ด
เนื้อร้อนใจแต่อย่างใดไม่ มันเป็นหน้าที่ที่ลูกสมควรรกระทำ แม้เธอจะมีพี่ชาย
ต่างแม่คนหนึ่งคือกวีวัธน์ แต่ด้วยความที่ไม่ใช่สายเลือดบริสุทธิ เขาเลยไม่มี
สิทธิ์สืบทอดตำแหน่งยิ่งใหญ่นี้ ภาระหน้าที่จึงตกมาเป็นของ...รั้วซี

กวีวัธน์ พี่ชายต่างแม่ซึ่งอายุมากกว่าเธอห้าปี เพราะเขาเป็นลูกเมียหย้อย
จึงได้ไม่มีสิทธิ์อำนาจในวงการมาเพียเท่าไรนัก เลยใช้ชื่อไทยอย่างทุกวันนี้ ต่าง
จากเธอที่ใช้ชื่อจีนเหมือนพ่อ

ความจริงแล้วพ่อไม่ได้อยากมีเมียหย้อย แต่เพราะในตอนนั้นแม่ของเธอ
ยังไม่ท้อง คุณหญิงจึงบังคับให้แต่งงานเข้าบ้านอีกหนึ่งคน ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป
ไปคุณแม่ของเธอก็ตั้งท้อง

กวีวัธน์เป็นคนใจดีกับครอบครัว รักน้องสาวอย่างรั้วซีด้วยใจจริง
ระยะห่างระหว่างสายเลือดคนละครึ่งเลยหย่อนลงกลายเป็นสนิทสนม และ
เขายังเป็นแฟนกับเมษยาณี เพื่อนสนิทของเธออีกด้วย

รั้วซีเป็นลูกครึ่งไทย-ไต้หวัน แม่เป็นคนไทย พ่อเป็นคนไต้หวัน แม่
เสียชีวิตด้วยโรคประหลาดที่รักษาไม่หาย ไม่ว่าจะไปตรวจที่โรงพยาบาลใด
ต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าหมดหนทางเยียวยา แม่ของรั้วซีต้องทนทุกข์กับ
โรคร้ายนี้มานานห้าปี ถึงได้สิ้นบุญไปเมื่อปีก่อน

รั้วซีออกจากโรงเรียนมัธยมศึกษาเมื่ออายุได้สิบสี่ปี เพราะต้องการจะ
เรียนบริหารธุรกิจของแก๊งกับพ่อ และปรารถนาที่จะดูแลแม่ไปพร้อมกัน เธอ
ยังแอบศึกษาเล่าเรียนอย่างอื่นควบคู่ไปด้วยเพื่อหาทางรักษาแม่ของเธอ

หน้ากระดาษถูกเปิดผ่านไปเรื่อยๆ จนกระทั่งรั้วซีเริ่มรับรู้ถึงอะไร
บางอย่าง นิยายเล่มนี้ก็เหมือนทุกๆ เล่มที่ผ่านมา คือไม่ได้ถูกดัดแปลงจริง

“เฮ้เอ๊ย! โดนหลอกขายได้ยังไงเนี่ย” รั้วซีสบถอย่างอารมณ์เสีย เธอ
เพียงปรารถนาให้หญิงสาวในนิยายที่ชื่อเหมือนเธอสมหวังในรักอย่างมี
ความสุข

รั้วซีพลิกไปยังหน้าสุดท้ายเพื่ออ่านบทสรุป เพียงไม่นานดวงตากลมโต

พลันคลอไปด้วยหยาดน้ำใส

“สุดท้ายนางก็ตายโดยที่ไม่ได้ครองคู่กับคนรักเหมือนเดิมสินะ ร็วซีเอ๊ย
ทำไมต้องตัดถึงไม่อ่านจดหมายของนางให้เร็วกว่านี้” น้ำเสียงหวานรำพึงอย่าง
เศร้าโศก มือปาดเช็ดน้ำตาที่ไหลลงมาบ่อยๆ

ถึงจะชอบอ่านนิยายเวลาว่าง แต่เธอไม่ชอบอ่านเรื่องที่หักมุมจบเพราะ
ทำให้เจ็บปวดใจ ร็วซีจึงปิดนิยายเล่มนี้ลงแล้วไม่สนใจมันอีก หญิงสาวลุกขึ้น
ไปเปลี่ยนเป็นชุดดำน้ำ ก่อนจะเขียนโน้ตทิ้งไว้ว่า

‘ไปดำน้ำเล่น เคียวกลับมา ไม่ต้องเป็นห่วง’

ร็วซีแบกถังออกซิเจน หยิบกุญแจเรือ แล้วมุ่งสู่เรือลำเล็กที่จอดเทียบ
ท่าซึ่งห่างจากบ้านพักตากอากาศไม่กี่กิโล

ลมทะเลพัดเข้าหาหน้าสวยคม นำพากลิ่นธรรมชาติที่แสนจะสดชื่น

และแผ่กลิ่นทะเลไว้ ท้องทะเลกว้างใหญ่สีฟ้าครามใสแจ่มมองลึกลงไปถึง
เบื้องล่าง ร็วซีพยายามอย่างมากที่จะไม่ขับเรือชนพวกที่เล่นกระดานโต้คลื่น
ไม่แปลกที่จะเห็นพวกเขาประปราย ละแวกนี้ไม่ได้มีบ้านพักตากอากาศของ
เธอเพียงหลังเดียว

เมื่อมาไกลถึงจุดดำน้ำ หญิงสาวตรวจเช็คอุปกรณ์ทุกอย่างแต่กลับ
สะดุดใจกับถังดำน้ำ ทำไมถึงเหลืออากาศแค่ครึ่งเดียว เธอเพิ่งซื้อมาใช้หรือ
ตอนนั้นคิดว่าตรวจสอบดีแล้วนี่ โดนหลอกขายอีกแล้วหรืออย่างไรกัน ร็วซี
ส่ายหน้าอย่างระอา ถ้ามีโอกาสเธอจะไปเอาเรื่องร้านนั้นให้ปิดกิจการไป
เสียเลย หญิงสาวไม่ลืมที่จะผูกปลายเชือกกับเวออย่างแน่นหนา แล้วผูกปลาย
อีกด้านไว้กับเรือเพื่อเกิดเหตุสุดวิสัย ก่อนจะค่อยๆ หย่อนตัวลงสู่ท้องทะเล

‘ไม่ผิดหวังจริงๆ ที่มา’

ความสวยงามที่แม้แต่เงินก็หาซื้อไม่ได้นี้ช่างประทับใจร็วซีอย่างแท้จริง
ไม่รู้กี่รูปที่ถูกถ่ายผ่านแว่นดำน้ำอัจฉริยะเพื่อเก็บไว้เป็นภาพความทรงจำ
แว่นนี้มีความพิเศษเพราะบอกได้ว่าดำน้ำมานานแค่ไหนและยังเหลือเวลา

อีกเท่าไรก่อนที่อากาศในถังดำน้ำจะหมด คงไม่คิดละสิว่าเธอจะซื้อแว่นราคาแพงขนาดนั้นมา รัวซี้ยังคงโมโหร้านขายถังดำน้ำไม่หาย หากไม่ใช่เพราะความรอบคอบกับแว่นดำน้ำอัจฉริยะ ยามดำน้ำเพลินๆ เธออาจจะเป็นผีใต้ท้องทะเลไปแล้วก็ได้

ลึกลงไปจนถึงก้นทะเล รัวซี้รู้สึกได้ถึงความเป็น ความรู้สึกเป็นอิสระราวกับโอบนินอยู่ท่ามกลางความมืดมิดที่เปรียบเสมือนภาพฝันหนึ่งนี่คืออะไร แนวปะการังตามซอกหิน มีทั้งปะการังแข็ง ปะการังอ่อน ดอกไม้ทะเล ผูงปลาตัวเล็กตัวน้อยที่ว่ายวนไปมาอยู่รอบตัวเธอ

พวกมันหยอกล้อกับมนุษย์ที่แต่งกายประหลาด ทว่าพอเธอยื่นมือออกไป ผูงปลาเหล่านั้นก็แตกกระเจิงไปคนละทาง ก่อนจะรวมตัวกันอีกครั้งอย่างสวยงามไร้ที่ติ ปลามากมายหลากสีว่ายวนเวียนอยู่ไม่ห่าง เธอเรียกทุกชนิดว่าปลา ยกเว้นสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งซึ่งมีสีส้มสลัวขาว ที่เธอเรียกว่า ‘นีโม’ มันตัวเล็กน่ารัก วัยผลุบๆ โผล่ๆ แถวแนวปะการังอ่อน

รัวซี้อยากยิ้มใจแทบขาด หากไม่คิดว่ามีอุปกรณ์ช่วยหายใจอุดอยู่ที่ปาก ดวงตากลมโตมองปลาหน้าตาแปลกๆ ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เธอตามมันไปติดๆ อย่างสงสัย ตีนกบพลิวไหวตามเร็ววชาที่ขยับขึ้นลง หญิงสาวพุ่งดำดิ่งลึกลงไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัว สายน้ำเย็นเฉียบบาดผิวเนื้อผ่านเว็ดสูทจนชาตึก แทบไม่รู้สึกลงถึงความหนาว

แสงไฟสว่างขึ้นเมื่อสัมผัสถึงความมืดเกินกว่าตามมนุษย์จะมองเห็น รัวซี้ยังคงตามปลาตัวนั้นไปอย่างไม่ลดละ ปลาตัวนั้นส่องประกายสว่างเจิดจ้า เหมือนว่าตัวมันมีสีขาวใสจนเห็นก้างและไส้ใน เธอว่ายเข้าไปตามแก่งหินซอกเล็กๆ เรื่อยๆ สาหร่ายสีเขียวเข้มไม่เป็นอุปสรรคต่อกรอกร่ายผ่านไป

ซอกหินเล็กเริ่มแคบลงเรื่อยๆ บรรยากาศรอบด้านมืดทึบวังเวงจนน่ากลัว

ความดันน้ำทำให้รัวซี้รู้สึกเจ็บจี๊ดจนเส้นเลือดที่ขมับเต้นตุบๆ หญิงสาวเคลียร์หู ยกมือบีบจมูกแล้วดันลมโดยการกลืนน้ำลายอีกหนึ่ง และอีกหนึ่งอีก

จนกระทั่งได้ยินเสียงบ๊อ๊ก!

แต่แล้วปลาบ้าตัวนั้นกลับว่ายขึ้นไปด้านบน หลุดออกจากหินผาสู่ทะเล ด้านนอก รัวซีไม่อาจว่ายตามขึ้นไปได้เพราะทางแคบเกินไป เธอเลยคิดว่าจะถอยกลับไปทางเดิมเพราะอากาศในถังดำน้ำใกล้หมดเต็มทีแล้ว หากไม่เห็นพื้นด้านล่างเข้าซะก่อน หญิงสาวคงไม่หยุดชะงักแล้วจ้องมอง ไฟส่องสว่างเห็นอะไรบางอย่างระยิบระยับ ดวงตากลมโตเบิกกว้างก่อนจะกะพริบปริบๆ

‘สมบัติใต้ท้องทะเล!’

ไม่รอช้าให้ใครตัดริบบิ้น หญิงสาวพุ่งดิ่งลงไปดูใกล้ๆ เห็นหีบเก่าประดับอัญมณีที่ฝังอยู่เคียงกระเท่เร่ พร้อมกับเพชรพลอยหลากสีและแท่งทองของเก่ามากมาย เธอแทบจะกรี๊ดร้องในใจ แม้จะระยมากอยู่แล้ว ทว่านี่เป็นสมบัติที่มีเงินเท่าไรก็ไม่อาจประมุขได้ แต่ออกจะแปลกเกินไปหน่อย เพราะไม่มีชากเรือล่อมในระยะใกล้เคียงเลยแม้แต่น้อย

รัวซีคิดว่าตัวเองช่างโชคดีนัก การมาที่นี่มีสาเหตุหลักคือความฝัน ช่วงนี้เธอฝันเห็นทะเลถึยิบ ทำให้ว่าวุ่นใจต้องมาจนได้แต่ไม่รู้ว่าในฝันเป็นที่ไหนแน่ จึงเสี่ยงดวงจับฉลากขึ้นมา ตอนแรกได้ฮาวายแต่ในช่วงวินาทีสุดท้ายเธอกลับตัดสินใจว่าจะมามัลดีฟส์ จะเพราะอะไรก็ตามแต่...ขอบคุณสวรรค์!

ขณะที่เอื้อมมือลงไปหยิบจับสมบัติด้วยความตื่นเต้น ในความมืดที่ห่างออกไปด้านหน้า เธอเห็นแสงไฟดวงเล็กสีน้ำเงินพุ่งเข้ามาหาด้วยความเร็ว จังหวะนั้นเธอไม่คิดให้มากความ รีบคว้าของในหีบขึ้นมาได้สองชิ้น อีกมือหนึ่งก็ออกหมดไปตามสัญชาตญาณ ต่อยเปรี๊ยะเข้าไป แล้วรีบหนีออกจากที่นั่นโดยเร็ว

‘มันต้องเป็นปลาแองเกลอร์แน่’

รัวซีไม่แน่ใจ แต่แสงไฟที่เห็นจะมีอะไรได้นอกจากปลาปิศาจ มันเป็นปลาที่หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวที่สุด อาศัยอยู่ในความมืดใต้ทะเลลึก แต่นี่มันลึกลับพอแล้วหรือ เธอไม่แน่ใจนัก บนหัวปลาชนิดนี้จะมีหนอยื่นออกมาคล้ายมีดวงไฟส่องแสงติดอยู่ เอาไว้ล่อเหยื่อในที่มืด ปลาพวกนี้ตัวไม่ใหญ่ แต่ที่ทำให้

กลัวคือหากมันมาเป็นฝูงหรือยกกันมาทั้งครอบครัว เธอจะทำอย่างไร

ว่า...สิ่งที่รั้วซีเห็นนั้นหาใช่ปลาเองเกลอร์อย่างที่เธอคิดไม่ มันเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีอยู่ในยุคนี้ต่างหาก

รั้วซีไม่แม่แต่จะเหลียวหลัง รีบวิ่งด้วยใจที่ตื่นตระหนก ไ้อสาหร่ายสีเขียวอ่อนในคราแรกกลับพันขาเธอราวกับมีชีวิต เรียวขากระตุกอย่างแรงเพื่อตั้งให้หลุดจากพันนาการ

‘โอ้เว้ย! หลุดสิวะ หลุด!’

รั้วซีสบถในใจ ในเมื่อไม่ได้ผลจึงซัดมีตออกมาพ่นหับในคราวเดียว จากความคมเกิดรอยตัดเรียบเสมอ สาหร่ายเขียวอ่อนขาดสะบั้น เพราะอยู่ในทะเลที่เย็นเฉียบมานาน ยามนี้เธอเริ่มรู้สึกขนลุกซู่ ไหนโบรชัวร์บอกว่าปลอดภัยอย่างไรเล่า แม่แต่จลลามลักตัวยังไม่ได้เลย แต่ไ้อปลาปีศาจนี่คืออะไร

หญิงสาวแหวกว่ายพุ่งไปตามเชือกที่ผูกเอาไว้ รักษาระดับความเร็วตามมาตรฐานที่กำหนด โชคร้ายของเธอยังไม่จบสิ้น เมื่ออากาศในถังดำน้ำใกล้หมดเต็มที!

‘โอ้! องค์กรเง็กเซียนฮ่องเต้เจ้าขา! พระองค์จะเอาอย่างไรกับซี!’

สปิริตอันแรงกล้า เธอไม่ยอมเป็นผีเฝ้าห้องทะเลแน่ ไม่อยากถึงตามปะการังแล้วหลอกหลอนคนที่เก็บเธอไป จึงพยายามอย่างยิ่งที่จะว่ายน้ำสู่วิวน้ำด้วยความเร็วเก้าเมตรหรือสามสิบฟุตต่อวินาที ตามมาตรฐานความปลอดภัย

ด้วยความมกจึงไม่คิดปล่อยสมบัตินี้มือไป รั้วซีว่ายน้ำด้วยมือเดียวขนาดความตายเป็นตรงหน้าแล้วแท้ๆ รั้วซีเอ๋ย เธอเป็นคนเสียดายของ อะไรที่คิดว่าเป็นของตัวเองจะทิ้งรักทั้งหวงอย่างแรงกล้า

แต่หน้าว่าสวรรค์ยังเข้าข้างเธออยู่ ก่อนอากาศในถังดำน้ำจะหมดจริงๆ ร่างก็พุ่งทะยานสู่วิวน้ำ

รั้วซีถอดอุปกรณ์สำหรับหายใจได้น้ำออก แล้วเหวี่ยงขึ้นไปบนเรือลำเล็ก

“วู้! ฮ่าๆ” เธอร้องออกมาอย่างดีใจสลัดกับหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง แขนทั้งสองข้างกางกว้าง แหงนหน้าลอยคออยู่ในทะเล ในมือยังกำสมบัติสองชิ้นที่

ไม่รู้ว่าเป็นอะไร เธอสูดอากาศสดชื่นเข้าเต็มปอด ดวงตากลมโตมองห้องฟ้าที่เต็มไปด้วยปูยเมฆ เป็นผลให้แสงอาทิตย์ไม่แยงตา ดมด้ากับความโชคดียกก่อนที่หญิงสาวจะป็นขึ้นเรืออย่างหมดแรง

หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว ก็ถึงเวลาที่เธอจะได้ชื่นชมกับสมบัติ ทว่าบนโต๊ะเครื่องแป้งที่เห็นอยู่มีเพียงชิ้นเดียวเท่านั้น มันคือเปลือกหอยอะไรสักอย่างยาวๆ บิดเป็นเกลียวไปจนถึงปลายแหลม แล้วอีกชิ้นหนึ่งเล่าหายไปไหน เธอจำได้ว่าตอนกำอยู่ในมือมันมีลักษณะกลมๆ ไม่ใช่ขลุ่ยมาก ตอนกำมือแน่นรู้สึกได้ถึงความแข็ง แต่ภายนอกนุ่มหยุ่นเหมือนถูกห่อหุ้มด้วยตะไคร้

รู้ว่าขลุ่ยดังได้โตะ โละสายตาไปตามพื้นที่ไม่เห็น หรือว่าเธอจะทำหล่นในทะเล ด้วยอารามรีบร้อนกอบปรกกับดีใจ ทำให้ลืมไปเสียสนิทว่าได้นากลับมาครบทั้งสองชิ้นหรือไม่ พอมาถึงก็วางไว้ลวกๆ แล้วรีบไปอาบน้ำทันที เธอคาดเดาว่าอาจจะเป็นไข่มุกล้ำค่า หรืออาจจะเป็นหินก้อนหนึ่งเท่านั้น

“เฮ้อ ช่างเหอะ ไปกินบาร์บิคิวดีกว่า” ที่ด้านนอกรั้วซีได้ยินเสียงเมษยาณีกำลังย่างบาร์บิคิว กลิ่นหอมยวนน้ำลายล่อยเข้ามาเตะจมูกจนน้ำลายสอ ดวงตากลมโตชำเลื่องมองเปลือกหอยธรรมดาบนโต๊ะเครื่องแป้งแวบหนึ่ง ก่อนจะเปิดฝาขวดโหลที่บแสง ในนั้นมีลูกอมและเจลลี่หลากสีที่เธอชอบกินเป็นประจำ มือบางล้วงหยิบมาใส่ปากเม็ดหนึ่ง

ร่างเพรียวบางเดินออกไปข้างนอกอย่างร่าเริง หาซื้อไม่ว่าของที่หายไปนั้นอยู่ในโหลใส่ลูกอมนั่นเอง ก่อนหน้านี้เมษยาณีเข้ามาในห้อง เห็นก้อนกลมๆ นุ่มหยุ่นวางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้งเลยเกรงว่ามดจะขึ้นลูกอมของเพื่อน จึงเปิดขวดโหลแล้วหยิบใส่ลงไปด้วยความหวังดี เป็นที่รู้กันว่าร้วซีรักและห่วงของมาก แม้กระทั่งลูกอมเม็ดเดียวก็ไม่มีทางทิ้ง

บัดนี้สมบัติปริศนาชิ้นนั้นนอนนิ่งปะปนอยู่ในขวดโหลกับลูกอมและเจลลี่ทั้งหลาย

รวีซีเที่ยวเล่นกับเมษยาณีสองวันก็ขึ้นเครื่องบินเพื่อกลับเชียงใหม่

มีชายหนุ่มสองคนมารอรับเธอ คนหนึ่งคือกวีวัธน พี่ชายต่างแม่ ส่วนอีกคนนะเธอ หึๆ แฟนของเธอเอง ชาร์ล หนุ่มหล่อหน้าหวาน นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงวัยยี่สิบสี่ปี เจ้าของโรงแรมชื่อดังในไทยและเชียงใหม่

เธอเจอกับเขาเมื่อสามปีก่อนที่สวนสาธารณะในเชียงใหม่ ตอนไปวิ่งออกกำลังกาย เชื่อกองเท้าเธอหลุดขณะที่เขารวิ่งผ่านมาพอดี ช่างน่าประหลาดที่เขาก็มองดูก็เชื่อกองเท้าให้หญิงสาวที่ไม่รู้จักมาก่อน ทำให้รวีซีประทับใจเลยแลกเปลี่ยนโทร. ติดต่อกันเรื่อยมา เป็นการพบรักที่น่าเฝ้าที่สุดเลยก็ว่าได้

ความรักหวานชื่นสุดแสนจะโรแมนติกยิ่งกว่าในนิยาย เขานิสัยดีและมีความเป็นสุภาพบุรุษ ทำให้รวีซีรักแฟนคนนี่มากถึงขนาดหลงหัวปักหัวปำราวกับเธอเป็นหญิงสาวโง่มที่หลงรักชายหนุ่มจนไม่ลืมหลืมตา

“ชาร์ล!” ร่วงเปรี้ยวบางมีน้ำมีนวลวิ่งลากกระเป๋าเดินทางเข้าไปกอดแฟนหนุ่มด้วยความคิดถึง แล้วส่งยิ้มให้พี่ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ แฟนหนุ่ม “พี่กวี”

ส่วนเมษยาณีเองก็ไม่แพ้กัน วิ่งเข้ามากอดแฟนตัวเองด้วยสายตาสีฟ้าซึ่งทำราวกับว่าที่ตรงนี้มีก็กันอยู่สองคน

“ผมคิดถึงรวีซีจัง” ชาร์ลเกลียดผมที่หลุดล้วยตัดหูให้แฟนสาว ส่งผลให้เธอหน้าแดงระเรื่อชวนมอง

รวีซีคลี่ยิ้มหวานก่อนจะขยับปากพูด “แต่ซีคิดถึงชาร์ลมากกว่าอีกนะ” ชายหนุ่มยิ้มตอบแล้วลากกระเป๋าเดินทางให้เธอ

“พี่กวี ซี้จะกลับกับชาร์ลนะคะ” รวีซีหันไปบอกพี่ชายที่กำลังจับกับเมษยาณีอย่างดูดีมีท่ามกลางสายตาของผู้คนมากมายที่มองมา พี่ชายเธอเป็นเลือร้าย เมษยาณีไม่มีทางรอดคมเขี้ยวนี้ไปได้หรอก

กวีวัธนโอบมือให้น้องสาว แล้วสนใจทำกิจกรรมต่อไป
“ไอ้เม ฉันไปก่อนนะแก ไว้เจอกัน”

เมษยาณีพยักหน้าทำเสียงอู้อี้ เนื่องจากเรียวกปากชมพูฉ่ำหวานยังไม่ว่างตอบรับรวีซี

“พวกนั้นน่าหมั่นไส้จริงๆ เลยนะว่าไหม” เธอพูดกับแฟนหนุ่มด้วย น้ำเสียงจริงจัง โบหน้าสวยคมแดงเล็กน้อยอย่างชินอาย

“คุณหมั่นไส้หรือคุณอิจฉากันแน่” ชาร์ลส่งยิ้มร้ายให้เธอ นัยน์ตาจับจ้องหญิงสาวอย่างลึกๆ เหตุเพราะทั้งสองยังไม่เคยแม้แต่จะจูบกันเลยสักครั้ง

“อิจจอะไรกัน ใครอิจฉา ไม่มีสักหน่อย” รั่วซีเดินเร็วขึ้นอีกจนนำหน้าเขาไป แผ่นหลังบางที่ชายหนุ่มเห็นนั้นตั้งตรง ผิดกับน้ำเสียงเมื่อครู่ที่ดูจะเก๋อกิน

ก่อนวันเกิด

อีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า รั่วซีก็จะอายุครบยี่สิบปีแล้ว เธอสำรวจตัวเอง หมุนตัวไปมา มองร่างเพรียวบางในชุดเดรสสีแดงที่สะท้อนอยู่ในกระจก

“เลิศที่สุด ร้านนี้แจ่มแหมจริงๆ” เธอชื่นชมเสื้อผ้าที่สวม ก่อนจะหยิบกุญแจรถมาถือไว้

รั่วซีคิดจะไปเซอร์ไพรส์ชาร์ลที่โรงแรมของเขา เธออยากใช้เวลาค่าคืนนี้กับแฟนหนุ่ม อีกไม่กี่ชั่วโมงอายุเธอก็จะขึ้นเลขสองแล้ว

โรงแรม H

เป็นที่รู้กันว่ารั่วซีนั้นเป็นแฟนสาวเจ้าของโรงแรม ใครจะกล้าไม่ให้เธอขึ้นไปหาเขาที่ด้านบนกันเล่า แม่เจ้านายจะสั่งไว้ว่าห้ามไม่ให้ใครขึ้นไป แต่ถึงอย่างนั้นพนักงานทุกคนก็ไม่มีใครกล้าขัดใจรั่วซี เธอเป็นถึงลูกสาวมาเที่ยวใหญ่ของเชียงใหม่ หากยังอยากมีชีวิตรอดก็หัดทำตัวดีกับเธอไว้ แล้วชีวิตจะยืนยาว

“นี่! ฉันสวยหรือยัง” รั่วซีถามพนักงานคนหนึ่งที่อยู่ตรงส่วนประชาสัมพันธ์

“สะ...สวยแล้วค่ะ วันนี้คุณรั่วซีสวยที่สุดเลยค่ะ” แม้จะรู้ว่าคนพวกนี้ตอบเพื่อเอาใจ แต่รั่วซีเองก็ต้องการความมั่นใจก่อนจะไปพบแฟนหนุ่ม

“ขอบใจนะ” เธอควักเงินจำนวนหนึ่งส่งให้เป็นค่าตอบแทน แล้วก้าวเท้า
เร็วๆ ไปขึ้นลิฟต์

**ภาพฝันหวานขึ้นที่รั้วชีวิตไว้กลับพังทลายลงทันที เมื่อหญิงสาว
ใช้คีย์การ์ดเปิดประตูเข้าไปภายในห้องพักสุดหรู**

แสงเทียนในห้องส่องสลัว เสียงเพลงสากลอะคูสติคส์คลอเบาๆ พร้อม
กลิ่นไวน์จางๆ บนโซฟาตัวยาวปรากฏสองร่างคลอเคลียกันอยู่ คนหนึ่งคือ
แฟนของเธอ ส่วนอีกคนเป็นผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้ในสภาพเกือบเปลือย กอดจูบ
ซุกใช้ไปตามเรือนกายของแฟนเธอที่เหลือเพียงกางเกงสแล็กส์สีดำสนิท

รั้วชีวิตอันตัวสั้นน้ำตาคลอ แต่นั่นยังไม่สะเทือนใจเท่าการได้ยืมชายหนุ่ม
คุยโทรศัพท์กับใครบางคน

“ฮ่าๆ เธอหลอกง่ายจะตายไปรั้วชีวะนะ รอให้ผมได้แต่งงานกับเธอก่อน
แก๊งของคุณจะได้ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ถูกจับไล่ทำกินอีกต่อไป ส่วนแบ่งก็
เป็นไปตามนั้นละ ผมขอครึ่งหนึ่ง”

รั้วชีวิตเอาอันแทบจะทรุดลงบนพรม ชาร์ล...คนที่เธอรัก ทрыศเธอได้
อย่างไร

หญิงสาวหมุนตัวหนีออกจากห้อง เธอต้องบอกเรื่องนี้ให้คุณพ่อได้รู้เพื่อ
ป้องกันพวกคิดไม่ซื่อที่ซ่อนตัวอยู่ในมุมมืด แต่ทันใดนั้นผู้หญิงบนโซฟาก็หัน
มาเห็นรั้วชีวิตได้

“คุณชาร์ลคะ มีคนเข้ามาในห้องค่ะ!”

“บ้าฉิบ! สั่งเอาไว้อแล้วแท้ๆ ว่าไม่ให้ใครขึ้นมา” ชาร์ลเห็นร่างเพริชยวบาง
อันคุ้นตาก่อนที่ประตูห้องจะปิดลง เขาคว่าเสื้อเซ็กซี่ขาวมาใส่อย่างรวดเร็ว

“อยู่ใหม่ ห้ามออกไปไหน!” เขาหันไปสั่งหญิงสาวบนโซฟาด้วยน้ำเสียง
ที่แฝงไว้ด้วยความน่ากลัว

บนถนนนอกเมืองสายยาวมีรถสองคันขับมาด้วยความเร็วสูง รถคันหน้าเป็นของรั้วซี ส่วนรถที่แล่นตามหลังเป็นของชาร์ล เขาตามเธอมาเพื่อต้องการอธิบายหรือต้องการเก็บกวาดก็สุดจะรู้ได้ รั้วซีเหยียบคันเร่งเพิ่มความเร็วจนอีก มือหนึ่งจับพวงมาลัย อีกมือหนึ่งก็กดโทรศัพท์อีกๆ

“เลวที่สุด! ลัญญาธรบกวน” มือบางปล่อยโทรศัพท์ที่ห้อยคล้องอยู่ที่ลำคอจนแกว่งไปมา เชียงไฮ้ยามคำนินในเขตชานเมืองช่างเจียบเขียบไร้ผู้คนแม้กระทั่งแสงไฟบนถนนยังริบหรี่

ชาร์ลชำนาญทางกว่ารั้วซีมากนัก โรงแรมของเขาอยู่สุดเขตในเมือง พอออกนอกเมืองมาแล้วก็มีแค่ถนนกับสองข้างทางรกทึบ ภูเขาขึ้นสลับซับซ้อน เขาเปลี่ยนเส้นทางเพื่อที่จะอ้อมไปตักหน้าเธอ จนกระทั่งที่สุดแล้วเขาก็ตามแฟนสาวทัน

รั้วซีคว้าขวดโหลมาเปิดแล้วหยิบลูกอมใส่ปากด้วยความหงุดหงิดและเสียใจ ไม่ไกลจากตรงหน้ามีแสงไฟส่องจนแสงตาทำให้เธอรู้ว่านั่นคือรถของชาร์ล เขาเปิดไฟสูงใส่เธอได้อย่างน่าตกตะลึง หญิงสาวเหยียบเบรกจนมิดรถคันทรูจอดนิ่งบนถนน รถสองคันจอดเผชิญหน้ากันไม่ไกลมาก

“จะเอาถังใส่ใหม่ได้!” รั้วซีเหยียบคันเร่งพุ่งเข้าใส่รถของชาร์ล หากคิดจะวัดใจกับเธอก็มาเถอะ

อีกเพียงนิดเดียวเท่านั้นรถสองคันก็จะชนกันอยู่แล้ว ชั่วชีวิตใจรั้วซีกลืนลูกอมลงคอโดยไม่ได้เคี้ยวอย่างทุกที และก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ชาร์ลหักพวงมาลัยหลบรถของเธอลงข้างทาง

รั้วซีเหยียบคันเร่งทั้งที่หัวใจเต้นกระหน่ำ ความจริงแล้วเธอก็กลัวอยู่บ้าง แต่เพราะรู้นิสัยของชาร์ลดี เขากลับตายยิ่งกว่าอะไร ถึงกระนั้นวันนี้เธอก็จะไม่ปล่อยชาร์ลไปแน่ เธอจำเป็นต้องกำจัดเขาเพื่อผู้เป็นพ่อ

นับได้ว่าวันนี้เป็นวันที่เธอประมาทที่สุดในชีวิต ออกมาหาเขาโดยไร้บอติการ์ดและอาวุธ หน้าซึ้งยังไม่ได้หาทางหนีที่ไล่ไว้ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า จะเกิดเหตุการณ์สะเทือนใจ ที่เลือกเส้นทางไม่คุ้มเคยก็เพื่อกันคนของชาร์ลมา

ดักหน้า ลัญญาณโฑรคัพพ์ถูกรบกวนเพราะเขา ทำให้ขาดการติดต่อกับคนอื่น โดยสิ้นเชิง แล้วเช่นนี้จะขอความช่วยเหลือจากใครได้

มีแค่โฑรคัพพ์มือถือไว้ลัญญาณ ขวตโหลใส่ลูกอมทึบแสงที่เธอรัก และเปลือกหอยง่อยๆ จากทะเลมัลดีฟส์ รวัชี่หาซื้อไม่ว่าลูกอมที่กลืนลงไปนั้นคือสมบัติปริศนาอีกชิ้นที่หายไป

ในที่สุตถ์ถึงทางตัน รวัชี่ลงจากรถ เธอถือสิ่งหนึ่ง que คิดว่าเป็นอาวุธได้

ติดมาด้วย เธอยืนเอามือโพล่หลังซ่อนไว้อย่างแนบเนียน ชาร์ลลงจากรถแล้วเดินเข้ามาใกล้เธออย่างระแวงระวัง เขาเป็นศิลปะป้องกันตัวแต่ถ้าให้สู้กับรวัชี่จริงๆ คงใช้เวลานาน และอาจไม่เป็นผลดีเท่าที่คิด

เขายืนห่างจากเธอลึกหน่อย ที่ตรงนี้เป็นหน้าผาสูง ด้านล่างได้ยินเสียงคลื่นทะเลซัดกระทบดังเป็นระลอกๆ

‘ละครมาก! หนีจนสุดหล้าฟ้าเขียว สุดท้ายมาตันที่หน้าผา หวังว่าคงไม่ต้องกระโดดลงไปเพื่อหนีเขาหรอกนะ’ รวัชี่คิดในใจ เธอยืนหันหลังให้หน้าผา ยามเขายืนอยู่ตรงหน้าเช่นนี้ ภาพความทรงจำเก่าๆ ที่เคยหวานชื่นทำให้ใจเจ็บปวดจนเกินจะทนไหว

“ศักดิ์ชาย! ที่ผ่านมามันคืออะไร คุณมาทำดีกับชี่ทำไม!” รวัชี่คาดคั้นถามด้วยการเรียกชื่อจริงของเธอ

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ทำหน้าบึ้งตึง “ผมบอกจะให้เรียกชาร์ลไป”

“นั่นไม่ใช่ประเด็นหรอกชาย ตอบคำถามชี่มาเดี๋ยวนี” รวัชี่ตัวลั่นด้วยความเสียใจ ตลอดเวลาที่คบกันมาช่างสูญเปล่าจริงๆ

ชายหนุ่มถอนหายใจลึกๆ นิ่งคิดครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ “ถามอะไรแบบนั้น เพราะว่าผมรักคุณยังไงล่ะครับรวัชี่”

คำตอบนี้ช่างทำให้เธอใจสลายอย่างแท้จริง ‘รักเธอ? รักแล้วยังนอกใจรักแล้วยังคิดทรยศจะทำลายครอบครัวของเธออีก หากเขาได้แต่งเข้ามา เป็นไปได้ว่าเขาจะต้องหาทางกำจัดคุณพ่อเสียๆ แน่’

“รั่วซีฟังผมนะ เรามาคุยกันดีๆ ก่อนดีไหมคะที่รัก” ชาร์ลใช้คำพูดหวานหูเพื่อหลอกล่อ ค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้เธอทีละก้าว

รั่วซีหนึ่งเสียบ กำอาวุธในมือแน่น ใบหน้าสวยคมเย็นชาไร้ความหวานซึ้งอย่างทุกที

“มันไม่ใช่อย่างที่คิดได้สิน อีกรุ่นอยุธยาของแก๊งก็ต้องตกมาเป็นของคุณอยู่ดี ในเมื่อผมจะมาเป็นสามีในอนาคตแล้ว ผมก็แค่จะช่วยคุณดูแลแบ่งเบาภาระ ผิดตรงไหนล่ะคนดี”

เขาแก้ตัวได้อย่างหน้าด้านๆ คิดว่าคำพูดนี้เธอจะเชื่อใช่ไหม ดีมาก! เช่นนั้นเธอก็จะเสแสร้งเหมือนเขา

“จริงหรือคะ” รั่วซีถามอย่างคาดหวัง แสดงสีหน้ารู้สึกผิดที่เข้าใจชายหนุ่มผิดไป

“จริงสิคะที่รัก เรามาปรับความเข้าใจกันก่อนดีไหม” ตอนนั้นเพียงหวานล่อมหึงสาวให้ได้ก่อน แล้วทุกอย่างก็จะง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก

ชาร์ลเดินอ้าแขนกว้างเข้าไปหารั่วซี แล้วกอดเธอไว้ในอ้อมอก หึงสาวคนนี้รักเขามาก ไม่ว่าพูดอะไรเธอก็เชื่อไปหมด เพราะเธอมันโง่...

“อ้ากกก!”

เสียงร้องอย่างเจ็บปวดดังก้อง ต้นไม้ในป่าข้างทางวูบไหว นกทั้งหลายที่หลับอย่างสงบบินขึ้นท้องฟ้าด้วยความตกใจ

นัยน์ตาชาร์ลเบิกกว้าง มองหึงสาวอย่างไม่อยากเชื่อ เธอแทงเขา!
“คุณ!...”

“อ้ากกก!”

ไม่ทันได้พูดก็ต้องร้องออกมาอีกหน เมื่อมือของหึงสาวขยับไปมาราวกับจะทำให้สิ่งที่แทงเขานั้นแทงลึกขึ้นอีก

รั่วซีมองแฟนหนุ่มตรงหน้าด้วยดวงตาแดงก่ำ เธอไม่แม้แต่จะร้องไห้ในเมื่อกำเข็มนาฬิกาหอยโข่งๆ จากทะเลมัลดีฟส์ไว้แน่น ขยับอย่างโหดเหี้ยมแทงลึกเข้าไปที่หลังเขา หยาดเลือดสีแดงเปียกชุ่มมือเธอ

“ชายคะ นี่คือผลที่คุณทรยศซีและครอบครัวของซี เป็นไงคะ ความรู้สึกที่ถูกแทงข้างหลังมันเจ็บมากใช่ไหม ก่อนหน้านั้นซีจำได้ว่าคุณกำลังหนีเนียนอยู่กับหอย ถ้าอย่างนั้นคุณก็ตายเพราะหอยเถอะคะ”

ว่าจบเธอก็หมุนตัวชายหนุ่มสลัดกับที่ตัวเอง แล้วผลักเขาลงหน้าผาไปอย่างไม่ไยดี

“รั้วซี!...ซี...ซี...”

เสียงเขาดังสะท้อนเรียกขานชื่อเธอจนเจ็บบไป เสียงคลื่นซัดเข้าหน้าผาดังกลบไปจนหมดสิ้น

รั้วซีมองลงไปยังเบื้องล่างอันมืดมิด เธอหลับตาลง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ที่นี่คงพ้นเขตสัญญาธรบกวานแล้ว เธอต้องให้ลูกน้องมาเก็บกวาดก่อนที่ตำรวจจะมาพบ

แต่ก่อนที่หญิงสาวจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

ปัง!

ร่างเพรียวบางทรุดลงกับพื้นจนเกือบจะตกหน้าผาตามชาร์ลไป เธอถูกยิง!

ด้วยความรู้สึกถึงอันตรายจึงเบี่ยงหลบ กระสุนเลยไม่เข้าหัวใจ ทว่าก็ห่างเพียงนิดเดียวเท่านั้น ตอนนี่ชีวิตเธออยู่ในอันตรายแล้ว ทันทีที่หันไปเห็นว่าเป็นใคร ก็ทำเอาหัวใจของหญิงสาวแทบหยุดเต้น

“พะ...พี่กี! ทะ...ทำไมคะ! อึก!”

กลิ่นความเค็มไล่ขึ้นมาตามลำคอ ก่อนที่มูกปากจะมีเลือดไหลออกมาดวงตาเธอพร่ามัว ชักจะมองคนตรงหน้าไม่ชัดเจน

“ยังจะถามอีกหรือ แกน่าจะรู้ว่าแกมันเป็นตัวนำว่ากาญจนาที่คอยขัดขวางอนาคตของพี่” กวีวัฒน์เดินเข้าไปหาห้องสาวด้วยสีหน้านิ่งเฉย เขายกมูกปากขึ้นมาอย่างเย้ยหยันเมื่อเห็นห้องสาวผู้ไม่เคยล้ม นอนตะแคงกุ่มบาดแผลจมกองเลือด

“แกก็มีวันนี้ได้เหมือนกันนะรั้วซี โง่ยังโง่ก็โง่ยังงั้น” คำพูดที่ชายคล้าย

ลึ้มแหลมๆ ที่ตอกเข้ากลางใจ

น้ำตาที่ไม่คิดว่าจะไหล ก็ไหลออกมาตอหนึ่งเอง แม้กระทั่งครอบครัว
ยังทรยศเธอ!

มือข้างหนึ่งกุมอกไว้เพื่อไม่ให้เลือดไหลเร็วขึ้น ชุดเดรสสีแดงชุ่มโชก
ไปด้วยเลือดสดๆ ใบหน้าสวยคมซีดเซียว ริมฝีปากล้นระริก

“พี่ก็ไม่เคยรักซีเธออะ” เธอถามเสียงสั่นเครือเจ็บใจความสิ้นหวัง
ของเหลวอุ่นๆ อาบซโลมกายจนชุ่มโชก

“ใช่! พี่ไม่เคยรักแกเลย” เขาตอบกลับอย่างเลือดเย็น

ด้วยเหตุการณ์ตรงหน้าทำให้รู้ว่าซีนี่ก็อ่อนไปว่า ความจริงแล้วพี่ชาย
คิดจะฆ่าเธอตั้งแต่ไปเที่ยวมัลดีฟส์ ถึงดำน่านั่นต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญ คงเป็น
เมฆขยาณีที่คอยช่วยเหลือ แม้กระทั่งเพื่อนสนิทเพียงหนึ่งเดียวก็ทรยศเธอ!

“ฮ่าๆ” ริวซีหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง เจ็บใจจนเส้นเลือดในสมองแทบแตก
เธอด่าสวรรค์ ด่าโชคชะตา ทำให้ถึงได้โหดร้ายกันถึงเพียงนี้

“พี่ก็วิเศษ พี่ก็ไม่ได้ถึงเพียงนั้น ทุกอย่างที่ทำผิดกฎหมายลับหลัง
คุณพ่อ ซีเก็บรวบรวมเป็นหลักฐานอัปโหลดลงในเว็บชื่อดัง ถ้าภายในสามวัน
ซียังไม่ไปไต่หัทส์ มันก็จะเผยแพร่ออกไปให้ชาวโลกได้รู้ถึงสิ่งที่พี่ก็ทำ” ริวซี
พูดตอกหน้าพี่ชายด้วยน้ำเสียงอ่อนระโหยโรยแรง

ด้วยคำพูดนี้เองก็วิวัธน์ถึงกับโกรธจนเลือดขึ้นหน้า ฟุ้งตรงเข้าไปหา
น้องสาวที่นอนอยู่บนพื้นอย่างไร้ทางสู้

“ว่ายังไงนะ! แก! ตายซะเถอะ!” มือใหญ่ของพี่ชายบีบคอกน้องสาวต่าง
แม่ ไร้ซึ่งความเสียใจและความผูกพันที่มีมายาวนาน เขาไม่เชื่อว่าแค่เว็บไซต์
กระจอกๆ จะทำอะไรได้ หลังจากฆ่าเธอ เขาก็จะรีบไปจัดการเรื่องที่น้องสาว
ข่มขู่ ทุกอย่างจะเสร็จสิ้นก่อนครบกำหนดสามวันอยู่ดี อำนาจเงินทำได้ทุกอย่าง
อยู่แล้ว

ริวซีมองพี่ชายด้วยความรักและอาลัยวูบหนึ่ง ลมหายใจแผ่วเบา
จวนเจียนจะขาดหวัง เธอก็คตรีมฝีปากรวบรวมแรง ก่อนจะไม่มีโอกาสอย่างนี้

อีก มือทั้งสองจับคอเสื้อของพี่ชายไว้แน่น ด้วยความที่เขาไม่ได้ระวังตัว จึงถูกน้องสาวเหวี่ยงข้ามศีรษะของเธอโดยใช้เท้าถีบยันเป็นแรงส่ง ทำให้ชายร่างโตลอยละลิวร่วงหล่นลงไปตรงหน้าผา

“ไม่!...ไม่!...ไม่!”

นี่คือเสียงสุดท้ายของกวีวิธน์ที่ร่ำซีไต้ยีน

“แค๊ก! แค๊ก!”

เธอโอบอย่างอ่อนแรง เลือดไหลออกจากร่างเรื่อยๆ พลังชีวิตกำลังจะหลุดลอยไป น้ำตาไหลลงจนเปียกกอกหู หัวสมองตื้อไปหมด เริ่มเกิดอาการวิงเวียนหน้ามืดเพราะเสียเลือดไปมาก

Rrrr...Rrrr...

เสียงโทรศัพท์ดังได้จังหวะ ร่ำซีไต้เปิดลำโพงคุยโดยที่ไม่ได้มองหน้าจอว่าเป็นใคร

“อ้าว...ยังไม่ตายหรือ” เสียงสไตส์ของเมษยาณิดังมาจากปลายสาย มุมปากร่ำซีไต้ปรากฏรอยยิ้มเย็นซา เธอไม่มีเวลาแล้ว ไม่มีอีกแล้ว “เมเพื่อนรัก ฉันมีบางอย่างจะขอแกก่อนตาย”

“อะไรล่ะ บอกมาสิ ถ้าทำได้จะทำให้” น้ำเสียงเยาะเย้ยถามอย่างนี้ก็สนุก

เมษยาณิดูใจจากร่ำซีไต้และเกลียดเพื่อนคนนี้นี่มานาน ทำเป็นเก่งอยู่ตลอดเวลา ทำอย่างกับว่าจะไม่มีใครล้มเธอได้ ถ้าผู้หญิงคนนี้ตาย เมษยาณิดีที่เป็นแฟนสาวของกวีวิธน์ก็จะยิ่งสุขสบายมากขึ้นจากสมบัติและอำนาจทั้งหมด

“ฉันอยากให้เห็นศพพูดคำว่า ‘กำจัดทิ้ง’ ” ร่ำซีไต้ถอนหายใจมองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยหมู่ดาวระยิบระยับ มือกุมปากແผล หอบหายใจอย่างรุนแรง เหตุผลที่คิดทรยศของเพื่อนคนนี้เธอไม่มีเวลาฟัง

“กำจัดทิ้ง? คำขอแปลกนะ แต่ก็เอาเถอะ กำจัดทิ้ง กำจัดทิ้ง กำจัดทิ้ง กร๊ืดดด!” ไม่ทันขาดคำเย้ยหยัน เสียงร้องด้วยความตระหนกก็ดังมาจากปลายสาย และเงียบไปเหมือนเมษยาณิดีได้หายไปจากโลกนี้แล้ว ไม่นานก็มีใคร

บางคนพูดมาจากปลายสายแทน เป็นเสียงของชายหนุ่มคนหนึ่ง

“เรียบริ่อยแล้วครับคุณหนู” คนพูดเป็นบอดีการ์ดประจำตัวของเมษยาณี คนผู้นี้เคยล้มละลายเพราะครอบครัวของเมษยาณี ลิ่นเนื้อประดาตัวจนต้องหลบๆ ซ่อนๆ ทั้งยังถูกตามฆ่า ต้องหนีหัวซุกหัวซุนราวกับขบถทานโชคดีได้รั้วซีช่วยเหลือเอาไว้ ปลอมแปลงเอกสาร มอบชีวิตใหม่ให้ และทำคัลยกรรมเปลี่ยนหน้า ชายหนุ่มหลงรักรั้วซีสุดหัวใจ ยอมทำทุกสิ่งทุกอย่างขอแม้กระทั่งยอมมาเป็นบอดีการ์ด ปกป้องคนที่ทำให้ครอบครัวของตนสูญสิ้น และเขาก็ทำด้วยความเต็มใจ

คนอย่างรั้วซีรู้ว่าชายหนุ่มเจ็บแค้น เธอเลยลั่นคำสัญญาไว้ว่า หากวันหนึ่งถึงเวลาที่เมษยาณีต้องตาย จะให้เขาเป็นคนจัดการ

“ขอบใจมาก ซีคงต้องไปแล้ว” รั้วซีกวางสาย เธอไม่มีเวลาแล้วจริงๆ ไม่แม้แต่จะฟังเสียงอันรวดราวของชายหนุ่ม แต่ก่อนที่จะกดโทรศัพท์ คนที่เธออยากคุยด้วยที่สุดก็โทร. มาพอดี

“คะ...คุณพ่อขา ฮือๆ” เธอปล่อยโฮเสียงเบาราวจะขาดใจได้ทุกเมื่อ ดวงตาพร่ามัวเต็มไปด้วยหยดน้ำใส

“อดทนไว้ลูก พ่อกำลังตามสัญญาณ GPS ไปช่วย!” เสียงเข้มจากผู้เป็นพ่อเจ็บปวดใจเหลือประมาณ เขารู้ตัวช้าไป หากลูกน้องไม่รายงานข่าวลูกชายเคลื่อนไหวผิดปกติ เขาก็ยังไม่เอะใจว่าจะมีเรื่องใดเกิดขึ้นกับลูกสาว

“คะ...คุณพ่อคะ พี่กวีฉันคิดไม่เชื่อ ชาร์ลส์ด้วยอีกคน คุณพ่อต้องระวังเอาไว้นะคะ” รั้วซีเอ่ยด้วยน้ำเสียงขาดๆ หายๆ เธอไม่แน่ใจว่าชายหนุ่มทั้งสองตายแน่แล้วหรือไม่

“พ่อรู้! พ่อรู้แล้ว หยดพูด แล้วรอพ่อ!” ผู้เป็นพ่อกลัวลูกสาวจะทนไม่ไหว ฟังจากน้ำเสียงของลูกสาว เขาก็รู้ได้ทันทีที่เกิดอะไรบางอย่างขึ้นกับเธอ

“ซี...ซีรักพ่อคะ รักมากที่สุดในโลก ซีขอให้คุณพ่อมีความสุข สุขภาพแข็งแรง อยู่อย่างเข้มแข็งนะคะ” เธอรีบพูดในสิ่งที่คิด

“อย่าพูดอย่างนั้นไอ้ลูกปากไม่ดี พ่อกำลังจะไปหา รอฟ่อก่อน!” เสียงคนเป็นพ่อสะอื้นดังแข่งกับเสียงเฮลิคอปเตอร์

‘อา...ห้องฟ้าวันนี้สวยจัง’

ดวงตากลมโตหลับปริ้ม พร้อมกับลมหายใจที่ค่อยๆ ขาดห้วงลงเรื่อยๆ ความเจ็บปวดจากบาดแผลและจิตใจแผ่ลามไปทั่วร่างจนชินชา...

“ลา...ลาก่อนค่ะคุณพ่อ ถ้ามีบุญวาสนา ซี้ขอเกิดเป็นลูกของคุณพ่ออีกนะค่ะ...” ใบหน้าสวยคมที่กำลังมองห้องฟ้าเอียงไปทางขวาเล็กน้อย ลมหายใจของหญิงสาวหยุดนิ่งตรงกับจังหวะที่หัวใจหยุดเต้น

คำพูดสุดท้ายนี้ราวกับเป็นคำอธิษฐานก่อนตายของเธอ

“ซี้ซี้! ซี้ซี้!” เสียงเรียกจากปลายสายดังสะท้าน ทว่าคนถูกรเรียกไม่มีวันที่จะได้ยินอีกแล้ว

เสียงดนตรีจากโทรศัพท์มือถือดังขึ้นรบกวนความเงียบสนิทของ สรรพสิ่งรอบด้าน เพื่อต้องการจะบอกกับร่างไร้วิญญาณว่าตอนนี้เป็นเวลา 00.00 น.

ร่างของหญิงสาวมีแสงสว่างวาบขึ้น ก่อนจะจางหายไปราวกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น...

รื้อชีวิตหนึ่ง ชีวิตใหม่ที่ไมใหม่

‘เจ็บจัง...ไม่ใช่ที่เราตายแล้วหรือ?’

รื้อชีวิตพยายามลืมตาขึ้น เจ็บไปหมดทั้งเนื้อทั้งตัว เกิดอะไรขึ้นหลังจากเธอโดนยิงกันแน่ เหตุใดเธอยังไม่ตายเล่า

‘อา...ลืมตาไม่ขึ้น’

ในระหว่างนี้สองหูของเธอได้ยินเสียงกระเบื้องกระทบกับโต๊ะไม้ และกลิ่นแอลกอฮอล์ลอยคลุ้งในอากาศ

ร่างกายที่ไร้เรี่ยวแรงในตอนแรก ยามนี้เริ่มรู้สึกได้ว่าแรงที่หายไป กำลังจะกลับมาทีละน้อย แต่ไม่ถึงกับทั้งหมดเพราะความเจ็บปวดตามร่างกาย

รื้อชีวิตลองขยับมือขยับเท้าว่าใช้การได้ไหม ความเจ็บปวดรุมเร้าอยู่ตลอดเวลา ไม่ไกลจากเธอมีคนเฝ้าอยู่ ฉะนั้นทุกอย่างที่ทำจึงเป็นไปอย่างเงียบกริบ และระมัดระวัง ลมหายใจราวยรินราวกับจะขาดใจได้ทุกเมื่อ

ความเย็นที่ซึมซาบตามผิวกายบ่งบอกได้ว่าตอนนี้เธอนอนคู้อยู่บนพื้น ร่างเธอคงมีบาดแผลอยู่เต็มไปหมดถึงได้เจ็บเพียงนี้ น่าแปลกนักที่บริเวณอกด้านซ้ายกลับไม่รู้สึกว่าจะเคยถูกยิง

รื้อชีวิตพยายามลืมตาขึ้นอีกครั้ง จากพราวเลือนนឹก็ค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น เมื่อหน้าไม่ไกลออกไปมีบุรุษผู้หนึ่งนั่งยกจอกสุราขึ้นดื่มเพียงลำพัง เขาสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ แสงแดดที่ส่องเข้ามาตามรอยแตกของผนัง ทำให้เธอเห็นหน้าเขา

ไม่ชัดเท่าไร ที่นี้เป็นบ้านไม้เก่าๆ ไทรมๆ หลังหนึ่ง

“เฮ้อ ข้าไม่ผิดเสียหน่อย นางอยากใจเสาะรีบตายเอง ช่มชู้นิดๆ หน่อยๆ ทำเป็นทนไม่ไหว สตรีก็เป็นเช่นนี้ อ่อนแอยิ่งนัก” ชายผู้นั้นบ่นกับตัวเองอย่าง เมาเมา แล้วยกจอกกระดกจนหมดในรวดเดียว

ร่ำวีชขมวดคิ้วเล็กน้อย นิดหน่อยตรงไหนกัน เธอเจ็บไปหมดทั้งตัว ราวฤกษ์มืดที่มองไม่เห็นเชือดเดือน มันเป็นคนของแก๊งไหน แล้วคุณพ่อที่บอกว่า จะมารับเธอเล่า หญิงสาวรู้สึกหวาดกลัว ไม่ใช่ว่าพ่อของเธอก็เสียทำด้วยหรอก นะ

ร่ำวีชค่อยขยับตัวลุกขึ้นอย่างแสบเนียน โลหิตไหลซึมออกมาเปื้อนชุดที่ สวมจนเป็นต่างดวง ในห้องมืดสลัวเขาย่อมไม่รู้ว่าเธอเคลื่อนไหว สิ่งหนึ่ง ดึงความสนใจเธอไป นั่นคือเสื้อผ้าที่สวม เหตุใดจึงดูทรูทรูร่ามร่ามยิ่งนัก เสื้อ แขนกว้างจนคนลอดเข้าไปได้ กระโปรงก็ยาวกรอมเท้า แค่เดินก็จะสะดุดแล้ว

ร่ำวีชสูดปากแผ่วเบา ถกแขนเสื้อหาสาเหตุที่ทำให้เธอเจ็บ ผิวขาวนวล เนียนเป็นรอยเหมือนโดนมีดบาดเต็มไปหมด อย่าบอกนะว่าเขาจับเธอมา ทรมานโดยการเชือดแขนเล่น นัยน์ตาคมกริบสาดประกายอำมหิตไปยังบุรุษ ผู้มีนเมา

‘แกตายแน่ไอ้โรคจิต!’ เธอคาดโทษชายคนนั้นในใจอย่างเจ็บแค้น

“รอมืดค่ำ ข้าค่อยนำร่างเจ้าไปฝัง เราอย่าได้มีอันใดติดค้างกันเลยนะ คุณหนูร่ำวีช” เขาพึมพำเบาๆ ราวสำนึกผิด

ร่ำวีชละความคิดประหลาดเอาไว้ก่อน เธอแก้สายรัดเอวของตัวเอง ออกมา จับปลายทั้งสองด้านพันมือ เหลือตรงกลางเอาไว้เพื่อปลิดชีวิตคนตรง หน้า

ร่างบอบบางอ่อนแรงค่อยๆ เดินไปด้านหลังของเขา เมื่อได้จังหวะที่อีก ฝ่ายไม่ทันระวังตัว ร่ำวีชก็ขยับมือทั้งสองด้วยความเร็ว สายรัดเอวรัดคอบุรุษ ผู้มีนเมาจากด้านหลัง

“อีก! อะไรกัน เป็นไปไม่ได้ เจ้าตายไปแล้วนี่...” น้ำเสียงตระหนกตกใจ

อย่างไม่อยากจะเชื่อ เขาพยายามดิ้นให้หลุดพ้น ไส้สุราตกแตกดั่งเพลิง! มือจับสายรัดเอวที่คอไม่ให้รัดแน่นกว่าเดิม

“บอกมา เจ้านายของแกเป็นใคร!” ร่างบางไซ้ไปตามแรงที่บุรุษผู้นั้นดิ้น เธอมีเวลาถามเพียงครู่เท่านั้น หากยืดเวลานานไปเธอคงทนไม่ไหว เจ็บไปทั้งกาย หน้าซำแรงยิ่งน้อยอีกต่างหาก

เขาไม่ตอบแต่กลับยกมือข้างหนึ่งฟาดมาทางด้านหลัง มือของเขามีไอสีดําเคลือบเอาไว้ นัยน์ตารั่วชีวิตเบิกโพลงอย่างไม่เข้าใจถึงความมหัศจรรย์นี้ ก่อนจะเบี่ยงหลบ แล้วยกแขนขึ้นเสมอศีรษะ หมุนตัวสามรอบ ให้ศีรษะลอดรูตรงกลางของสายรัดเอว จนกระทั่งถึงรอบที่สามก็หันหลังชนกับเขา เพื่อให้สายรัดแน่นหนาและยึดไม่ให้บุรุษผู้นั้นมาเคลื่อนไหวต่อต้าน ร่างบางก้มลงออกแรงดึงสายรัดเอว ไม่ยอมแพ้ที่จะสู้กับแรงของอีกฝ่าย เธอสูดลมหายใจเข้าลึก รุ่งมือลงต่ำอย่างสุดแรง

“ย่า!” แขนของเธอสั่นระริก ฝ่ามือถูกสายรัดเอวรัดแน่นจนชาตึก

“อีก! อีก!” เขาดิ้นหลุกหลิกอีกไม่กี่ที สักพักก็แน่นิ่งไป

รั้วซี่ปล้อยมือจากสายรัดเอว ร่างบางทรุดลง หน้าเกือบที่มึนพื้น ดีที่ว่าเธอเอาแขนรองไว้ได้ทัน

แฮกๆ ‘รอดไปอีกรวัน’

หญิงสาวนอนหอบหายใจแรงอยู่บนพื้น ลำคอแห้งเป็นผง นึกถึงสภาพร่างกายตัวเอง นี่ไม่ใช่ตัวเธอ จากเสื้อผ้ากับผิวกายและรูปร่างโดยรวมต่างกันอย่างสิ้นเชิง ชุดที่ใส่ก็เป็นชุดจินโบริธาณ เส้นผมสีน้ำตาลเข้มที่ยาวเกือบถึงเข่า บัดนี้กระเซอะกระเซิงยุ่งเหยิง

นับพลันนั้นความทรงจำเจ้าของร่างก็ถาโถมเข้ามาในหัวเธอแบบขาดๆ หายๆ เธอมาอยู่ในร่างของชื่อหมาว่ารั้วซี่ อายุสิบสี่หนว เป็นคุณหนูสี่ของตระกูลชื่อหมาอันเป็นตระกูลใหญ่ที่มีอำนาจทางการทหาร บิดาเป็นแม่ทัพนามชื่อหมาสี่ซุย นางเป็นลูกธูหยินใหญ่ที่เสียชีวิตไปแล้ว มีพี่น้องทั้งหมดหกคน มีพี่ชายร่วมมารดาหนึ่งคนซึ่งเป็นคนโตะ นอกนั้นเป็นลูกของเมียอื่น

รั้วซีรู้สึกไม่คุ้นหู หากเธอย้อนเวลามาจริง เจ้าของร่างนี้ชื่อรั้วซี ฉะนั้นนี่คือสมัยราชวงศ์ชิง ใช่หรือไม่ นางต้องเป็นคุณหนูรองไม่ใช่หรือ และก็ไม่ได้แซ่ชื่อหมาด้วย หน้ำซ้ำยังมีพี่ชาย หาใช่พี่สาวไม่ หญิงสาวมีนงในสิ่งที่ไม่ตรงกับนิยายที่เคยอ่าน

ระหว่างที่ความทรงจำมาเพียงเท่านี้ เธอจึงทักท้วงไปเองว่านี่คือสมัยราชวงศ์ชิง

รั้วซีค่อยๆ หยัดกายลุกขึ้นยืนช้าๆ ร่างกายอ่อนล้าเสียวเสียดมากจนซิดเซียว ทว่ายามนี้เธอรู้สึกตื่นเต้นมากกว่า เพราะรู้ทุกอย่างในนิยายอิงประวัติศาสตร์เป็นอย่างดี เท่านั้นชีวิตที่เหลือก็ไม่ยากแล้ว แต่เธอจะไม่ให้จบเหมือนในนิยายที่อ่านมาหรือกระ รั้วซีคนนี้จะต้องสเปปปีเอนดิงสุดๆ

หญิงสาวเดินไปค้นร่างไว้วิญญาณของบุรุษผู้เฒ่ามา เธอหาได้ชอบฆ่าคนเป็นผักปลาไม่ แต่เพราะบุรุษผู้นี้ทรมาณเจ้าของร่างจนถึงแก่ความตาย ในเมื่อเธอมาอาศัยร่างของนางอยู่ เป็นไปได้ว่าถ้าลุกขึ้นมาให้เห็นแบบโจ่งแจ้งก็คงโดนฆ่าปิดปากซ้ำอยู่ดี เธอไม่มีทางเลือกมากนักในสถานการณ์เช่นนี้

รั้วซีค้นเจอเงินถุงหนึ่ง เป็นก้อนสีเงินหลายก้อน หญิงสาวส่ายหน้าไปมา เจ้าของร่างมีค่าแค่ไม้เท้าเงินเองหรือ น่าสงสารยิ่งนักที่ต้องมาจบชีวิตตั้งแต่ยังเด็กเช่นนี้ ไม่เพียงเท่านั้นยังเจอมืดพวกอีกเล่มหนึ่ง หญิงสาวเก็บทุกอย่างยัดใส่สาบเสื้อของตน

เมื่อค้นดูทุกอย่างรอบๆ บ้านแล้วไม่เจออะไรสักอย่างก็เลยคิดว่าจ้างได้รั้วซีจึงออกจากบ้านไม้เท้าโทรมๆ หลังจากนั้น ภายนอกเป็นป่าที่เต็มไปด้วยต้นไม้หนาชนิด เดินไปทางไหนก็ล้นแต่อันตราย ยิ่งดีที่ตอนนี้เป็นเวลากลางวัน จึงน่าจะปลอดภัยอยู่บ้าง หากหลงอยู่ในป่านี้ทั้งคืนด้วยสภาพร่อแร่เช่นนี้เธออาจจะไม่รอดก็เป็นได้

ร่างบางเกาะต้นไม้เดินไปเรื่อยๆ พยายามมองหาร่องรอยตามพื้นว่ามีรอยเท้าคนหรือรอยเท้าม้าหรือไม่ และมองหาสมุนไพรห้ามเลือดไปด้วย สมัยโบราณในป่าแบบนี้ย่อมมีสมุนไพรมากมาย รั้วซีเองก็รู้วิชาแพทย์พอควร เธอ

แอบศึกษาเมื่อคราวที่แม่ป่วยจนไม่มีทางรักษา ทว่าทุกอย่างก็ไร้ประโยชน์ เพราะเธอก็ไม่อาจรักษาแม่ได้เช่นกัน

ตระกูลแม่ทัพชื่อหมาคงหาไม่ยากหากพบผู้คน เธอต้องรีบเดินให้ถึง ถนนก่อนฟ้ามืด อากาศที่นั่นสดชื่นมากจนหญิงสาวอดสูดลมหายใจเข้าลึกๆ หลายทีไม่ได้ ชีวิตก่อนจบสิ้นแล้ว ตอนนั้นเธอได้ชีวิตใหม่ ฉะนั้นเธอจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด ใช้ชีวิตอย่างมีค่า ไม่สิ้นหวังหรือซีมีเศร้า แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังคิดถึงพ่ออยู่ดี ระหว่างที่เดินจูงๆ น้ำตาก็ไหล

หูได้ยินเสียงน้ำดังอยู่ไม่ไกล ร่างบางสาวเท้าเร็วรี่เข้าไปที่ริมน้ำ รั้วซีย่อตัวลงต่ำวักน้ำขึ้นมาดื่มให้ชุ่มคอ ก่อนจะล้างหน้าล้างตา ฉับพลันที่น้ำนั้นก็ปรากฏภาพพดรุณีน้อยหน้าตางดงาม คิ้วเรียวดั่งคันศรอยู่เหนือนัยน์ตา ดอกท้อสีพิสุทธิ์ดูจางน้ำค้าง จมูกโด่งเชิดร้นรับกับใบหน้าเล็กรูปไข่ ริมฝีปากจิ้มลิ้มน่ารักสีระเรื่อ ซีดเซียวและแตกแห้ง พอกลมลงมองสำรวจตัวเองดีๆ เธอจึงเห็นว่าร่างนี้มีผิวขาวนวลเนียนผุดผาด นุ่มนึมน่าสัมผัสไปหมด รูปร่างเตียบโตตามวัย ความสูงกำลังดี

“อา...สิบลี้อีกครั้ง”

รั้วซีคลี่ยิ้มให้ภาพสะท้อนที่อยู่ใต้น้ำ ฟังพอใจกับรูปโฉมใหม่เป็นอย่างยิ่ง เพียงรอยยิ้มเดียวก็สะกดให้ผู้คนนึกเอ็นดู น้ำเสียงหวานหูติดแหบเล็กน้อย แต่โดยรวมแล้วไม่ว่าจะเอื้อนเอ่ยอะไรก็น่าฟัง

ทันใดนั้นหญิงสาวกลับหน้ามีดกะทันหัน เธอคงลืมไปว่าเสียเลือดมาก จึงไม่ได้ระวังตัวเช่นนั้น

“ว้าย!”

ตูม!

ร่างดิ่งลงใต้ น้ำ รั้วซีรีบแก้สายรัดเอว กระชากเสื้อตัวนอกที่ทั้งหนาและหนังก่ออก เหลือเพียงแค่ชุดกระโปรงตัวในสีขาวยาวๆ เท่านั้น เธอพยายามถีบตัวขึ้นเหนือน้ำให้ได้ จากนั้นก็ลอยคอไปตามกระแสน้ำ ได้แต่ภาวนาในใจว่าคงไม่ใช่หน้าตากรอบกะ หากเป็นเช่นนั้นก็ดูจะผจญภัยเกินไปหน่อย รั้วซี

ไม่มีแรงพอจะว่ายน้ำเข้าฝั่งเพราะน้ำไหลแรงเกินไป ถึงได้ปล่อยให้ตัวเองไหลไปเรื่อยๆ

ความเจ็บปวดตามร่างกายโจมตีเป็นระลอก ความเย็นในแม่น้ำบาดผิวเนื้อจนหนาวเหน็บ ริมฝีปากซีดจนเขียวทั้งยังสิ้นระริก

ดวงตาดวงมากะพริบวิบวับมองท้องฟ้า “องค์เง็กเซียนฮ่องเต้เจ้าข้า หวังว่าซึ่งไม่ต้องตายอีกรอบหรือกนะเจ้าคะ” เสียงหวานลั่นเอ่ยอย่างขบขันในชะตาชีวิตของตัวเอง การไหลไปตามแม่น้ำเช่นนี้ก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ถ้าเจอหมู่บ้านก็ดียิ่งนัก แต่ถ้าไม่เจอ...

นับว่าธรรมาธิปไตยดีจริง ๆ โขคดีหลายครั้งในชีวิตเลยก็ว่าได้ ถ้าไม่นับครั้งสุดท้ายที่เธอตาย หมิงสาวลอยคอมาได้สักชั่วยาม¹ ก่อนที่ร่างจะมาเกยตื้นอยู่ริมน้ำ แล้วนี่ผิวของเธอไม่เมื่อยจนยุ่ยไปแล้วหรือ

หมิงสาวคลานขึ้นฝั่งอย่างอ่อนแรง สุดท้ายก็ไม่พ้นป่าอยู่ดี เธอนอนพับอยู่บนพื้นหญ้าเขียวชอุ่ม ซูดสีขาวยื่นโคลนดูมอมแมมหน้าสงสาร ต้องรีบหาสมุนไพรให้ได้ ไม่เช่นนั้นแผลคงเน่าแน่ๆ ทว่าตอนนี้เธออ่อนแรงยิ่ง แม้แต่จะลุกเดินลี้ลิกก็ทำไม่ได้เลย

ธรรมาธิปไตยคิดว่า เอียงหน้าหนุนแขนตัวเอง แสงแดดเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มอีกไม่กี่ชั่วยามคงค่ำมืด ตอนนี้อยู่ให้เจอจึงเหลนก็คิดจะจับมากินเป็นอาหารประทังชีวิต เธอรู้สึกได้ว่าป่าแห่งนี้มีพลังอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่ มันแตกต่างจากป่าเมื่อครู่อย่างสิ้นเชิง อากาศที่นั่นบริสุทธิ์กว่ามาก ต้นไม้โดยรอบมีทั้งที่เธอรู้จักและไม่รู้จัก หนาซึ้งยังมีหน้าตาประหลาดอีกต่างหาก

“อู๊ย!” ธรรมาธิปไตยด้วยความตกใจ ระหว่างที่คิดอะไรเพลินๆ อยู่หนึ่ง เธอรู้สึกว่าหลังมือเย็นฉ่ำวาว

“เจ้าหมาน้อย?”

¹ ชั่วยามเป็นเวลาเท่ากับ 2 ชั่วโมงในปัจจุบัน

หมาน้อยตัวหนึ่งรูปร่างเล็กปราดเปรียว ขนสีขาวยาวเป็นหย่อม แถมยัง
 ชุ่มไปด้วยโลหิต นัยน์ตาสีฟ้าไร้เดียงสาจ้องมองมา หูของมันตั้งซื่ออย่างระแวง-
 ระวัง สภาพมอมแมมไม่ต่างจากรูซีแม่แต่น้อย มันเลียหลังมือเธอเมื่อครู่นี้
 เพื่อเรียกให้หญิงสาวสนใจ

รูวซีลุกขึ้นนั่งมองมันนิ่งๆ มันเองก็นิ่งเอียงคอมองเธอ ดวงตากลมสีฟ้า
 ไสสะท้อนภาพตรู่ณีน้อยผู้งดาม ร่างเล็กยกอุ้งเท้าขึ้นถูจมูกพร้อมกับคราง
 หิงๆ เธอสังเกตเห็นที่ต้นขาหลังมีรอยแผลยาว สภาพแย่อ่างยิ่ง หญิงสาว
 อุ้มหมาน้อยขึ้นมานบนตัก

“โอ...น่าสงสารเหลือเกิน แก่ก็เหมือนซี บาดเจ็บและถูกทิ้งใช้ใหม่ ดูลิ
 แถมยังเป็นซีเรือนอีก เอ้อ ซีสัญญาว่าถ้าเราทั้งสองรอดจากป่านี้ไปได้ ซีจะ
 เลี้ยงแกให้ดี กินอึนอนหลับทุกมื้อเลย ดีรีเปล่า” รูวซีเย็บปลอบหมาน้อย
 สีขาว ลูบหัวมันเบาๆ อย่างเอ็นดู ทว่าดูท่ามันจะไม่พอใจกับคำพูดของเธอ
 มันยกอุ้งเท้าตบๆ บนหลังมือเธอ

“ซี! จะตายอยู่แล้วยังจะสู้อีกนะ” รูวซียิ้มบาง ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าเป็น
 เศร่งขริม เธอต้องรีบหาสมุนไพรห้ามเลือด ไม่เช่นนั้นหมาน้อยตัวนั้นก็บเธอ
 คงไม่ฟื้นคืนนี้แน่

“อดทนไว้นะเจ้าหมาน้อย เราทั้งสองนับได้ว่าเป็นเพื่อนร่วมชะตากรรม
 แล้ว” หญิงสาวเอ่ย ก่อนจะอุ้มหมาน้อยไว้ในอ้อมอก ฮึดลุกขึ้นยืนเต็มความ
 สูง เหตุผลที่เธอรับเจ้าหมาน้อยไว้ในความดูแล ทั้งที่ตัวเองก็ร่อแร่ ไม่รู้จะมี
 ชีวิตรอดหรือไม่ เพราะมันมีสภาพยาแยะไม่ต่างกัน เธอเป็นคนรักสัตว์และ
 ตอนนี้อยู่ตัวคนเดียว อย่างน้อยมีมันปลอบใจก็ยังดี ไม่ต้องทนหนาวกลัว
 อยู่ในในที่ที่ไม่รู้จักเพียงลำพัง ที่สำคัญ สุนัขเป็นสัตว์แสนรู้ มันจะต้องช่วยพา
 เธอออกจากป่านี้ได้อย่างแน่นอน

เจ้าหมาน้อยมองตรงไปข้างหน้า อ้าปากเล็กๆ ขึ้นร้องเสียงดังตอบรับ
 คำพูดของเธอ “อะ...วู้วว!”

ความทรงจำเจ้าของร่างเริ่มไหลเข้ามาทีละน้อย ที่นี้ทำให้สลมัยราชวงศ์

ซึ่งที่เธอไฝฝืน แต่เป็นอีกยุคหนึ่งที่ไม่รู้จักอย่างสิ้นเชิง

ร่างเพรียวบางก้าวเดินด้วยความระมัดระวังทุกอย่างก้าว มือที่อุ้มเจ้าลูกหมาตัวน้อยขึ้นไปหมดด้วยความหนาวจากเสื้อผ้าที่เปียกชุ่ม ระยะทางที่ผ่านเธอพบเจอสัตว์หน้าตาประหลาดที่มีขนาดต่างกันไป พวกมันถูกเรียกว่า สัตว์อสูร ยิ่งมีระดับสูงก็ยิ่งแข็งแกร่ง บางตัวดุร้าย แต่บางตัวก็เป็นมิตร น้อยครั้งจะพบเจอสัตว์ที่เคยเห็นในยุคที่เธอจากมา

แต่โดยรวมแล้วเธอคิดว่าพวกมันเป็นมิตรทั้งหมด ยามเดินผ่าน ไม่มีตัวไหนทำร้ายเธอเลยแม้แต่น้อย รุ้งสีจึงเบาใจได้บ้าง คราแรกนั้นเธอไม่กล้า และมีความหวาดกลัวอย่างมาก ทว่าต่อมาพลาดพลั้งถูกพบเห็น คิดว่าจะตายอีกรอบเสียแล้ว แต่เหตุการณ์ก็พลิกผันไปในทางที่ดีเพราะพวกมันไม่สนใจเธอ

ที่นี่มีสี่แคว้นใหญ่คือ แคว้นชิงหลงอยู่ที่ศบูรพา² แคว้นไป๋พู่อยู่ที่ศประจิม³ แคว้นเสวียนอู่อยู่ที่ศอุดร⁴ แคว้นจู่เซวอยู่ที่ศทักษิณ⁵ และมีแคว้นอื่นๆ แยกย่อยไปอีก

ตระกูลแม่ทัพซื่อหม่าอยู่ที่แคว้นชิงหลง จวนแม่ทัพอยู่ที่เมืองหลวง ทว่าตอนนี้เธอหาได้อยู่แถวเมืองหลวงไม่ แต่เธออยู่ในป่าซื่อจี้เจีย⁶ ซึ่งตั้งอยู่จุดกึ่งกลางของแคว้นใหญ่ทั้งสี่เลยต่างหาก นี่ช่างบังเอิญยิ่งนัก ที่แห่งนี้เชื่อว่าใครจะเข้ามาก็ได้ แต่เธอกลับลอบตามกระแสเข้ามาโผล่ที่นี้อย่างง่ายดาย

เจ้าของร่างหลบหนีข่าวลือและความวุ่นวายออกจากเมืองหลวง มาพักเยี่ยวยารักษาอาการหัวันวิตกอยู่ที่บ้านพักของตระกูลในเมืองฟง ซึ่งอยู่ห่างจากป่าซื่อจี้เจียไม่กี่ไกลนัก

² ติศบูรพา คือ ติศตะวันออก

³ ติศประจิม คือ ติศตะวันตก

⁴ ติศอุดร คือ ติศเหนือ

⁵ ติศทักษิณ คือ ติศใต้

⁶ ซื่อจี้เจีย หมายถึง สี่ฤดูกาล

ในวันที่เจ้าของร่างถือกำเนิด มีลำแสงสีทองสาดส่องจากท้องฟ้าลงมาถึงจนแม่ทัพ เหล่าสัตว์อสูรในแคว้นพากันกู่ร้องเสียงยาว ดังสะเทือนเลื่อนลั่นราวกับว่าพสุธาจะแยกออกจากกัน ในช่วงอายุครบห้าหนว นางถูกนำตัวไปทดสอบพลังยุทธ์ ผลปรากฏออกมาเป็นสีเงิน สร้างความตื่นตาตื่นใจแก่ผู้คนตระกูลชื่อหมาถูกยกย่องสรรเสริญ เป็นที่กล่าวขานชื่นชมระคนอิจฉา

เพราะผู้มีพลังยุทธ์สีเงินเป็นผู้ที่ใช้พลังได้ถึงสองสาย พลังสายสีดำเป็นพวกมีพลังกายมหาดาล ร่างกายแข็งแรงผิวดมหนูขรย์ ส่วนพลังสายสีขาวเป็นพวกมีพลังธาตุ สามารถสร้างธาตุประจำตัวได้

เท่าที่ได้ยินมาในแคว้นนี้ ปรากฏผู้ที่ทดสอบพลังยุทธ์ตอนอายุห้าหนว เป็นสีเงินเพียงสองคน...องค์ชายสี่ชื่อว่าเหวินเสี่ยวหมิงและชื่อหมาว่าจิวซี

ด้วยสาเหตุนี้ทำให้ผู้คนมากมายมาดหมายในตัวนาง และหมั้นหมายกับองค์ชายแปดชื่อว่าเหวินหยวนหล่าง จิวซีคิดว่าเขาหวังพึ่งพาพลังอำนาจจากเจ้าของร่าง ถึงได้รับร้อนมาหมั้นหมายหลังจากทดสอบพลังยุทธ์เพียงหนึ่งวัน

แต่แล้วกลับเกิดเหตุไม่คาดฝันกับเจ้าของร่าง นางหาได้มีพลังยุทธ์ตามที่ทดสอบไม่ ครั้นพอถึงเวลาเข้าเรียนในสำนักศึกษาหลวง นางจึงโกหกบิดาว่าต้องการศึกษาอยู่กับบ้านมากกว่า และด้วยความที่เป็นลูกรักจึงถูกตามใจจนเหลือ มีนิสัยก้าวร้าวเอาแต่ใจ แม้แต่พี่ชายแท้ๆ ยังเอือมระอา

ความลับนี้นางรู้เพียงคนเดียว ไม่เคยแม้แต่จะแสดงฝีมือให้ใครชม มักทำตัวหยิ่งผยองราวกับตัวเองเป็นเสื้อคลุมมังกรซ่อน⁷ ไม่ต้องการให้ใครล่วงรู้ถึงพลังอันยิ่งใหญ่ ความลับนี้จึงถูกปิดเรี่ยมา

วันหนึ่งในเมืองหลวงกลับมีข่าวลือหนาหูว่า นางนั้นไร้ความสามารถ ด้วยความที่มีชนกติดหลัง นางจึงแฉ่งความประสงค์ต่อบิดาว่าอยากพักผ่อนหย่อนใจ เลยเดินทางมาเที่ยวเล่นที่เมืองฟง หลบหนีข่าวลือที่เป็นจริง ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นคนปล่อยข่าว

⁷ เสื้อคลุมมังกรซ่อน หมายถึง เก่งกาจแต่ไม่แสดงตน

แต่ชาวลื้อก็คือชาวลื้อ ทุกคนล้วนเห็นพ้องต้องกันว่าในวันนี้นางถือกำเนิดนั้นพิเศษแค่ไหน และวันที่ทดสอบพลังยูทรีน่าเหลือเชื่อเพียงใด ที่นางไม่ยอมแสดงฝีมือลายมือให้ใครได้ชม เพียงเพราะนางถ่อมตัว ไม่โอ้อวดต่างหาก

ระหว่างอยู่ที่นี้เจ้าของรางวัลถูกปองร้าย มีบุรุษผู้หนึ่งลักลอบเข้าไปในบ้านพักแล้วลักพาตัวนางออกมา ทรมานข่มขู่เจ้าของรางวัลให้ถอนหมั้นองค์ชายแปดต่อวิเหวินหยวนหล่างเสี่ย ความจริงในข้อนี้ทำให้รั่วซีตระหนกหนัก เธอไม่อยากมีคู่หมั้นซึ่งเป็นใครก็ไม่รู้หรอกนะ

สิ่งหนึ่งที่รั่วซีรู้ชัดก็คือ เจ้าของรางวัลไม่มีพลังยูทรีจริงตามชาวลื้อ เธอจำได้ว่าบุรุษผู้เมานั้นมีพลังสายสีดำ สังเกตจากที่เธอชนะได้อย่างง่ายดาย ทั้งที่ร่างกายอ่อนแอ เขาคงมีพลังยูทรีไม่เกินระดับหนึ่ง ยังสามารถจับตัวคุณหนูสี่ตระกูลชื่อหม่ามาได้อย่างง่ายดาย ที่เธอรอดมาได้เพราะศิลปะป้องกันตัวที่ร่ำเรียนมาล้วนๆ

รั่วซีตัดปัญหาเรื่องชาวลื้อปัญหาอ่อนและปาชื่อจี้เจี๋ยออกไปก่อน ปัญหาเล็กน้อย ก็แค่ชาวซุชชิบิไลส์ตีไข่ให้ดูเกินจริงกับปาผินเดียว เทียบไม่ได้กับคู่หมั้นบ่าบอะไร่นั้น หน้าซำยังมียศศักดิ์เป็นถึงองค์ชายอีกด้วย เธอจะหาทางยุติเรื่องนี้ได้อย่างไร ตระกูลแม่ทัพของเธอใหญ่เพียงไหนกัน ซึ่งความทรงจำทั้งหมดยังไม่กลับคืนมา

“อะ...วู้วว!” เสียงร้องของเจ้าหมาน้อยเรียกให้รั่วซีกลับมาสู่ความจริง เธอเกือบจะเดินเข้าไปในเขตอันตรายเสียแล้ว ตรงหน้าปรากฏหมอกควันหนาแน่น เธอเดาว่าในนั้นอากาศคงเป็นพิษ ยิ่งดีที่แบ่งแยกเขตแดนอย่างชัดเจน ตรงที่เธอยืนนั้นอากาศบริสุทธิ์และอบอุ่น อีกเพียงก้าวเดียวเธอก็จะเข้าไปในเขตนั้นแล้ว ต้องโทษไอองค์ชายแปดอะไร่นั้นที่ทำให้เธอคิดมากจนเหม่อลอย

“ในนั้นเข้าไปไม่ได้ใช่ไหม” เธอถามเจ้าหมาน้อยที่อยู่ในอ้อมอก ซึ่งมันก็ทำท่าราวกับเข้าใจคำพูดของเธอ หัวเล็กๆ ผงกหงิกๆ

“แล้วทำอะไรถึงจะเข้าไปได้” เธอถามอีกคำถาม

เจ้าหมาน้อยทำสีหน้าจืดๆ มันก็อยากบอกรออยู่หรือกะนะ ทว่ามันพูดภาษามนุษย์ไม่ได้นี่นา “หิงๆ” อึ้งเท่าหน้าทั้งสองแบออกอย่างช่วยไม่ได้

“ฮ่าๆ เจ้านี่นะ แสนรู้เสียจริง สมแล้วละที่เป็นหมา” หญิงสาวหัวเราะเบิกบาน ทั้งที่ใบหน้าซีดเซียว

เจ้าหมาน้อยเซิดหน้าขึ้นทำแงงอน มันใช้หมากรรมดาเสียเมื่อไร นางช่างไม่รู้อะไรเอาเสียเลย

“แต่ข้าต้องเข้าไป ข้าเห็นสมุนไพร่ห้ามเลือดอยู่ในเขตนั้นซึ่งไม่ไกลจากตรงนี้” ร้วซีเปลี่ยนคำพูดเป็นแบบโบราณ และกลับมาสีหน้าเคร่งขรึม เธอเห็นซานซี สมุนไพร่ห้ามเลือดอยู่ในเขตหมอกควันหนาแน่น ซานซีเป็นไม้ยืนต้นมีสามกิ่ง แต่ละกิ่งมีเจ็ดใบ มีสรรพคุณช่วยห้ามเลือด ฟันพุเลือด และลดอาการอักเสบ ระยะเวลาที่คำนวณแล้วเธอสามารถกลับหายใจวิ่งไปกลับได้ภายในหนึ่งนาที่ ฉะนั้นคงต้องลองเสี่ยงดูสักหน่อย

หญิงสาววางเจ้าหมาน้อยลงบนพื้นหญ้าเขียวชอุ่ม “รออยู่ที่นี้ละ ห้ามไปไหน เจ้าขยับมากไม่ได้แล้ว ประเดี๋ยวเลือดจะไหลหมดตัวเอา”

เจ้าหมาน้อยกะพริบดวงตาสีฟ้าใสตอบรับ หมอบนอนบนพื้นหญ้าแต่โดยดี ตามจริงแล้วมันหาได้อันตรายถึงชีวิตไม่ เพียงอ่อนแรงเพราะเสียเลือดมากเท่านั้น ในเขตป่าพิษมีอันตรายที่ไม่อาจคาดเดา ทว่ามันเลือกคนตรงหน้าเป็นนายหญิงแล้ว นางก็ต้องออกมาให้ได้ มิเช่นนั้นก็ไม่มีความสมบัติครอบครองของวิเศษที่หลอมรวมอยู่ในจิตวิญญาณ

ร้วซียิ้มบาง เธอเป็นคนรักสัตว์ แม้นิสัยและความเป็นอยู่จะไม่เอื้ออำนวยก็เกิด ร่วงเพรียวบางขยับตัวไปมาทดสอบสภาพร่างกายว่าพอจะวิ่งไหวหรือไม่ ตามเนื้อตัวยังคงเจ็บปวดและอ่อนล้า ทว่าเพื่อซานซีแล้วเธอจำต้องพยายามให้มาก

“เอาละนะ!” ร้วซีตะโกนเรียกกำลังใจให้ตัวเอง สัตว์อสูรคล้ายหมีลำตัวสูงใหญ่ ขนของมันดำสนิท ทั้งแหลมเล็กและแข็งมาก มันเดินผ่านมาพอดีจึงตกใจเสียงตะโกนของหญิงสาว จนต้องหันมามองด้วยสายตาไม่แยแส

แล้วเดินจากไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เดี๋ยวอย่าเพิ่งไป” เธอหันมาเห็นหมี่ตัวใหญ่ก่อนที่มันจะเยื้องย่างผ่านไป จึงได้เรียกให้หยุด และมันก็หยุดตามคำเรียกเสียด้วย

มันหันมามองด้วยท่าทางไม่เป็นมิตร ทำให้รั้วซีชนลุกชู มันมิได้ใจดีหรือ ที่ผ่านมาก็ไม่เห็นจะมีสัตว์ตัวไหนทำร้ายเธอเนี่ย

“เจ้าหมาน้อย ขอชนของมันให้ข้าหลายเส้นได้หรือไม่ ข้าพูดกับมันไม่รู้เรื่อง อยากรู้เสียพวกเจ้าก็เป็นสัตว์เหมือนกัน เจรจากันเองจะดีกว่า” หญิงสาวยกมือประสานเพื่อขอร้องเจ้าหมาน้อยสีขาว ชนของหมี่ตัวนั้นแหลมเล็กคล้ายเข็ม เธอจำเป็นต้องมีติดตัวไว้

เจ้าหมาน้อยเข้าใจ มันโง่งมคออเล็กๆ หอนเสียงยาวคราหนึ่ง เจ้าหมี่ที่ทำทางไม่เป็นมิตรเมื่อครู่ก็เดินตึงตังเข้ามา แล้วตั้งชนที่หน้าอกให้กำหนึ่ง วางลงบนใบไม้ใหญ่ที่ร่วงอยู่บนหญ้า แล้วเดินจากไปโดยไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทน

รั้วซีดีใจเป็นอย่างยิ่ง เธอหันกลับไปมองในป่าพิชอีกครั้ง สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วออกตัววิ่งทันที ฝีเท้าวิ่งไวอย่างไม่น่าเชื่อ เธอไม่ต้องการจะตายภายในหนึ่งนาทีนี้ ทุกย่างก้าวจึงเร่งรีบราวกับลมพัด มือบางคว้าเอาสมุนไพรซานซีได้กำหนึ่ง แล้วหมุนตัววิ่งออกจากป่าพิชทันที

ไม่มีอะไรแอบรึ้นเสียทั้งหมด ก่อนที่เธอจะพ้นเขตป่าพิช เถาวัลย์สีม่วงเข้มราวกับมีชีวิตก็รัดพันขาของเธอจนสะดุดล้ม นัยน์ตางดงามเบิกกว้าง ความเจ็บปวดแผ่ลามไป ก่อนจะรับรู้ได้ว่ากำลังจะเป็นอัมพาต หนามแหลมของเถาวัลย์เจาะเข้าที่ผิวเนื้อบางใส เธอถูกพิษเข้าเสียแล้ว

รั้วซีหยิบมิดที่ได้มาจากบุรุษผู้สิ้นเม้าออกมาจากสาบเลือด ฟันฉับลงบนเถาวัลย์หลายครั้ง ไม่รู้เพราะมันเหนียวหรือมีดเล่มนี้ที่ถ่อจึงไม่ขาดเสียที เธอใกล้จะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว

‘ต้องมึสติ ต้องมึสติ’ หญิงสาวกวาดตามองไปตามเส้นเถาวัลย์จนเจอข้อ มันติดอยู่กับต้นไม้ต้นหนึ่ง เหมือนรากอะไรบางอย่างที่มีใช้เถาวัลย์ เธอยกมิดขึ้นฟันฉับลงไปที่จุดนั้นสุดแรง บังเกิดเสียงฟับ! และมันก็ขาดจนได้

รั้วซีรีบลากลังขารวิ่งกะผลกเกาะไปตามต้นไม้ ตอนนี่เธอรู้สึกได้ว่าจะไม่ไหวแล้ว แต่ก็ไม่อาจเสียใจ

ก่อนที่จะหมดสติลงนั้น เธอได้ยินเสียงหอนของเจ้าหมาน้อย น้ำเสียงมันรวดร้าวเกินจะกล่าว ทำให้เธอฮึดสู้ที่จะเดินต่อ พยายามเอามือปิดปากปิดจมูกไว้ ตามสัญชาตญาณมนุษย์เวลากลับหายใจ เมื่อรู้ว่าไม่อาจทนไหวทุกคนย่อมต้องการอากาศหายใจ เธอจะไม่ยอมเป็นเช่นนั้นเด็ดขาด อย่างน้อยก็เพื่อตัวเองและเจ้าหมาน้อยที่กำลังรออยู่

ขาข้างที่โดนหนามเกาวัลย์ชาจนไม่อาจขยับ แล่นลามขึ้นมาถึงโคนขา หากทิ้งเอาไว้นานเธอคงกลายเป็นอัมพาตทั้งตัวโดยไม่ต้องสงสัย

เจ้าหมาน้อยยืนมองอย่างเอาใจช่วย มันยืนอยู่ตรงเส้นแบ่งเขตพอดิบพอดิ ได้ยินเสียงครางฮือๆ เล็ดลอดจากปากเล็กจ้อย ราวกับร้องเชียร์ให้เธอพยายาม

ตรงหน้า อีกนิดเดียว นิดเดียว...

พลุก!

เธอล้ม...แต่เป็นการล้มที่โชคดีเหลือเกิน ศีรษะของเธออยู่ในส่วนของป่าที่มีอากาศบริสุทธิ์ ทั้งที่ลำตัวยังค้างอยู่ภายในป่าพิษ รั้วซีหายใจยาว ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด แล้วค่อยคลานออกมาช้าๆ เจ้าหมาน้อยก็กัดกระซอกแขนเสื้อเธอ หมายถึงดึงร่างมนุษย์ที่อ่อนแอให้รีบพ้นออกมาจากป่าอันตราย

รั้วซีมองเจ้าหมาน้อยด้วยสายตาเอ็นดู “เป็นห่วงข้าสินะ ก็แน่ละ เรามีกันอยู่แค่สองคนนี่เนอะ”

มันใช้หัวฤดูไถและคลอเคลียไปตามมือ ร้องแော်ๆ อย่างน่ารักน่าชัง

เธอถูกพิษของเกาวัลย์ประหลาด ไม่รู้ว่าซานซีจะช่วยได้หรือไม่ ในเมื่อสมุนไพรมันนี่เติบโตในเขตนั้น มันต้องใช้ได้สิน่า ซานซีไม่เพียงห้ามเลือดแต่ยังมีสรรพคุณขับพิษออกจากกระแสเลือดได้อีกด้วย

“ข้าขอรักษาตัวเองสักครู่เนะ” ว่าจบก็รีบขี้ไปซานซีจนละยุ่ย แล้วลูบ

ไปตามขาที่ถูกหนาม จากที่รู้สึกเหมือนเป็นอัมพาตขยับไม่ได้ ตอนนั้นเริ่มมี
เรียวแรงบ้างแล้ว เธอถอดรองเท้าหุ้มส้นออก ลองขยับนิ้วเท้าทีละนิ้วอย่าง
ระมัดระวัง ปรากฏว่าไม่มีปัญหา เพียงรอเวลาจนกว่าจะสลายพิษหมดเท่านั้น
ริมฝีปากแห้งแตกคล้ำเข้มหวาน ก่อนจะเอ่ยกับเจ้าหมาน้อยว่า “มาเถิด
ข้าจะรักษาให้”

รั้วซีอู่มเจ้าหมาน้อยมาไว้นอนตัก ตรวจสอบสุขภาพจากบาดแผลแล้วสมควร
ต้องเย็บ ทว่าจะหาเข็มจากที่ใดเล่า คนของหมีดำตัวนั้นคงใช้ไม่ได้เพราะแข็ง
มาก ไม่มีทางอ

หญิงสาวหนึ่งคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะลูบคลำหูของตัวเอง ถอดเอาต่างหู
ออกมา เธอมองพลอยประดับห้อยระย้าด้วยสายตาครุ่นคิด กระจกออกแล้ว
เก็บเอาไว้เพื่อแลกเป็นเงินหรือทองได้ในเวลาชดสน เธอบิดตรงขอเกี่ยวให้
เหยียดตรง ส่วนปลายแหลมนั้นให้โค้งเล็กน้อย เพื่อให้ง่ายต่อการแทงเข้าเนื้อ
ก่อนจะบีบตรงปลายอีกด้านให้งอเป็นรู

รั้วซีตั้งผมของตนออกมาสองเส้น ผมสีน้ำตาลเข้มเหนียวนุ่มดั่งแพร
ไหม ร้อยเข้ากับรูของก้านต่างหู ตามจริงสมควรลงไปเพื่อฆ่าเชื้อ แต่เธอไม่มี
เวลามากอไฟและไม่รู้ว่าจะก่อได้หรือไม่ “ไม่ต้องห่วงนะ ถ้าเจ้าเป็นบาดทะยัก
ข้าจะตัดขาให้เอง”

บาดทะยักนั้นหมาน้อยมิเข้าใจ แต่ไอ้ตัดขานี้สิ...หูแหลมๆ ตั้งตรงทันที
มันยกอุ้งเท้าตะปบมือเธอที่กำลังประทุษร้าย

“จู้ๆ อย่าใจเสาะนะ เกิดเป็นหมาต้องอดทน” ว่าจบเธอก็ลงมืออย่างโหด
เหี้ยม ยึดลำตัวน้อยๆ และจับขามันเอาไว้แน่น ก่อนจะแทงลงไป ด้วยความที่
มันยังเป็นลูกหมา ผิวเนื้อจึงบอบบาง ไม่เป็นอุปสรรคต่อการลงเข็มที่ประยุกต์
ขึ้นอย่างฉุกเฉิน

เอ็ง!

มันร้องด้วยความเจ็บ ขาสันกระดูกอย่างชัดเจน

“ฮู้! เจ็บๆ นะเด็กดี” รั้วซีขยับมือด้วยความรวดเร็ว ในที่สุดก็เย็บ

ปิดปากแผลจนเสร็จ เส้นผมไขว่กันอย่างงดงามราวกับบลูดาวยะไรบางอย่าง ที่วิจิตรบรรจง เธอนำซานตีมาพอกให้ก็เป็นอันเสร็จสิ้น ก่อนจะฉีกชาย- กระโปรงออกมามัดปิดปากแผลที่ขาหลังเจ้าหมาน้อย เท่านั้นที่เรียกร้อย ถึงที่ เธอต้องจัดการตัวเองต่อ

ใช้เวลาเพียงไม่นานราวซีก็รักษาตัวเองจนเสร็จ ไม่เหลือแม้กระทั่งพิษ ของเถาวัลย์ เสียอย่างเดียวที่เรื้อรังแรงเหลือน้อยเต็มที หากยังไม่พันป่านี่ก่อน มีดคงตายแน่ๆ

“หาทางออกจากที่นี่กันเถิด” เสียงหวานเอ่ยสั้นๆ แล้วอุ้มเจ้าหมาน้อย ขึ้นมา ออกเดินอย่างรวดเร็ว

ป่าชื่อจีเจียมีหลายสิ่งที่เธอไม่เคยพบเห็น อย่างเช่นพวกสัตว์อสูรที่เดิน ผ่านหรือไม้ก็บินอยู่บนท้องฟ้า บ้างก็ดำดิน บ้างก็อยู่ในน้ำ ตอนทีล่อยคอออยู่ในน้ำ เธอสัมผัสได้ถึงสิ่งมีชีวิตขนาดไม่ธรรมดาที่ว่ายมาชนเธอหลายครั้ง หญิงสาวคิดปलอบใจตัวเองว่าพวกมันเป็นปลา ขอเพียงไม่ใช่จะเข้ก็พอใจแล้ว

เธอเดินอยู่ในป่านี้เหมือนเป็นสวนหลังบ้านที่ไม่ปาน พวกมันทุกตัวล้วน เป็นมิตรแต่ไม่น่าคบหา อยาได้ไว้ใจเข้าไปใกล้จนเกินไป หรือไปหาเรื่องกับพวก มันเป็นอันขาด มิเช่นนั้นแล้วจะโดนต้อยอย่างมิต้องสงสัย เหมือนหมัดำตัวใหญ่ ตอนเธอไม่ยุ่งกับมันก็ทำเหมือนว่าไม่เห็นเธอ แต่พอเอ่ยปากเรียก มันก็เริ่ม แผ้วรังสีอันตราย มองด้วยตาขวาง เหมือนจะถามว่าเรียกทำไม มีปัญหาหรือ เจอกันได้นะ โชคดีที่เธอมีเจ้าหมาน้อย ซึ่งสื่อสารภาษาสัตว์กับมันรู้เรื่อง เธอ เพียงต้องการขนของมัน หาได้ยากมีเรื่องตบตีไม่

ป่าชื่อจีเจียอุดมสมบูรณ์ เต็มไปด้วยพืชพรรณแปลกตา และที่ทำให้ เธอสนใจมากถึงมากที่สุดก็คือ ที่นี้มีสมุนไพรหายากหลายชนิด เหมือนตาม ตำราที่เคยอ่านแต่ไม่เคยพบเห็น ในเขตป่าพิษมีอีกหลายอย่างน่าค้นหา ลักวัน เธอจะต้องกลับมาและหาทางเข้าไปในนั้นให้ได้อย่างแน่นอน ตอนนั้นห้วงเพียง เอาชีวิตให้รอดก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากัน

บรรยากาศอบอุ่นและสดชื่นทำให้เธอทุเลาความเจ็บปวดตามร่างกาย

แต่ด้วยเสื้อผ้าที่เปียกชุ่มนั้น ทำให้เธอหนาวและเริ่มมีอาการเหมือนจะเป็นไข้
“ไอ้ย!” กิ่งไม้ก็ยวบผ่านวอลแก้มจนเป็นแผลยาวบางๆ จนเลือดซึม
ออกมา

ແຜ່ລືບ!

เจ้าหมาน้อยที่อยู่ในอ้อมอกก็ใช้อุ้งเท้าทั้งสองยึดเสื้อเธอเพื่อยืนสองขา
เต็มความสูง แล้วเลยไปตามแก้มของเธอที่มีเลือดซึม มันแสดงออกว่าห่วงใย
และร้องอย่างเป็นกังวล นั่นทำให้รัวซีรู้สึกอุ่นวาบในใจ อย่างน้อยในเวลาที่
ยากลำบากที่สุด เธอก็ไม่ได้อยู่เพียงลำพัง แม้เจ้าหมาน้อยตัวนี้จะเป็นแค่อัตว์
ตัวเล็กๆ แต่หัวใจของมันยิ่งใหญ่นัก

“อย่าได้กังวลไป แค่อรอยตากเล็กน้อยไม่เกิดแผลเป็นหรอก” เธอปลอบ
มันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

เจ้าหมาน้อยรับรู้ได้ถึงจิตวิญญาณอันกล้าแข็งในร่างกายของรัวซี
สืบเนื่องมาจากของวิเศษที่หล่อหลอมรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับนาง มันยื่นอุ้งเท้า
เหมือนเลือดไปที่ริมฝีปากของหญิงสาว

รัวซีทำหน้าที่จน เพียงครู่ก่อนจะนึกได้ว่าก่อนหน้านี้มันเลียเลือดที่
แก้มของเธอ

“จะให้ข้ากินเลือดของเจ้าหรือ”

เจ้าหมาน้อยผงกหัวเล็กๆ อย่างน่ารักทั้งที่สภาพดูไม่ดีเท่าไร

รัวซีตระหนักได้ในเวลาต่อมาว่า การแลกเปลี่ยนเลือดกันนั้นเป็นการ
ทำพันธสัญญาแบบหนึ่งตามความทรงจำที่มีของชื่อหมาว่ารัวซี หว่าอุ้งเท้ามันช่าง
สกปรกเหลือเกิน เฮ้อ...เอาเถิด เธอมีสหายเพียงตัวเดียวนี่นะ ในยุคนี้หากไว้
ที่พึ่งพาที่เท่ากับขาดแขนขาดขา หญิงสาวแลบลิ้นสีชมพูนุ่มออกไปเลียอุ้งเท้า
ของเจ้าหมาน้อย รับเลือดของมันเข้าไปในปาก รสชาติก็เหมือนเลือดปกติ
ธรรมดา เพียงแต่มีรสอันปะปนมาด้วย รสเค็มปะแล่มๆ นั้นเจือกลิ่นดินและ
กลิ่นหญ้า

รอบๆ ร่างของเธอกับเจ้าหมาน้อยเกิดแสงสีแดงวาบขึ้น แสงนั้นก่อเกิด

เป็นเส้นสายงดงาม ร้อยรัดพันร่างของทั้งสองเอาไว้ หยตน้ำสีแดงปรากฏตรง
หว่างคิ้วของมนุษย์กับสัตว์ ก่อนจะซึ่มซาบเข้าไปในผิวกาย กระแสลมเย็นสบาย
รอบด้านพัดม้วนเข้ามารอบตัว แล้วพัดพาเส้นสายงดงามจากไป เหลือไว้เพียง
กลิ่นอายของธรรมชาติ

“เสร็จแล้วรี ง่ายตายยิ่ง” ริวซีอุทาน ก็มองตัวเองก็ทำให้เห็นความ
เปลี่ยนแปลงไม่ ยังเหมือนเดิมทุกประการไม่มีผิดเพี้ยน

เจ้าหมาน้อยอุเฎหัวเล็กเข้ากับบอกของหญิงสาวเพื่อแสดงความเป็น
เจ้าของ มันทำพันธสัญญาผูกสัมพันธ์กับนาง

ริวซีก้าวเดินต่อไปด้วยใจมุ่งมั่น เกาะตามต้นไม้เพื่อพยุงกาย เมื่อรู้สึก
ไม่ไหวจริงๆ ก็จำต้องหยุดพัก ร่างกายร้อนผ่าวราวถูกเพลิงผลาญ เริ่มวิงเวียน
ศีรษะขบคิดอะไรไม่ค่อยออก หากสติแจ่มชัดกว่านี้ แรงเยอะกว่านี้ คงค้นหา
สมุนไพรรวดใช้ได้ไม่ยากนัก ร่างกายอ่อนแอและบอบช้ำ หน้าซำตัวยังเล็ก
ผิวบางเนียนละเอียดประหนึ่งหยกน่างาม เพียงลมพัดมาแรงๆ ก็ทำให้ปลิวได้
แล้ว ผิดกับร่างกายเธอเมื่อก่อนที่แข็งแรงราวกับโคถึก

“สมแล้วที่เจ้าเป็นหมา” ริวซีร้องอย่างดีใจด้วยน้ำเสียงอ่อนแรงยิ่งนัก
การนำทางของเจ้าหมาน้อยทำให้เธอเดินออกมาจากเขตป่าซื่อจี้เจียได้อย่าง
รวดเร็ว ทว่าเธอจะกลับไปบ้านพักได้อย่างไรละ

‘เดินไปหรือ? แล้วเมื่อไรจะถึง?’

นับว่าสวรรค์ยังเมตตา บนถนนเส้นนี้มีผู้คนสัญจรไปมา ริวซีลาก
ลังซารออกไปกลางถนน ยืนขวางขบวนรถม้าคันหนึ่งที่วิ่งมาด้วยความเร็ว สัตว์
ที่ถูกบังคับนั้นมีไซ่ม้าทั่วไป แต่เป็นสัตว์อสูรที่เรียกว่าอาซาวายุพยศ

ขบวนรถม้านี้ใหญ่โตอลังการ ด้านข้างรายล้อมไปด้วยผู้ติดตาม
มากมาย ซึ่งชื่ออาซาวายุพยศเช่นเดียวกัน ลักษณะเหมือนกับม้าทว่าผีเท่านั้น
รวดเร็วกว่าหลายเท่า อีกทั้งแรงกำลังก็มากมายมหาศาล วิ่งได้นานหลายวัน
ติดกันโดยไม่ต้องหยุดพัก ที่แตกต่างอย่างเห็นได้ชัดคือ มันไม่เชื่องง่าย ๆ ต้อง
ใช้เวลาฝึกฝนนานหลายปี กว่าเจ้าจะมาขี่ได้โดยไม่ถูกตีตจนกระเด็น

“หยุดดต!” เสียงคนบังคับรถม้าร้องดังด้วยความไม่พอใจ ใครช่าง บังอาจขวางทางรถม้าอันทรงเกียรติ

รั้วซีลอบดีใจ ในที่สุดเธอก็รอดแล้ว “ช่วยข้า...” ยังไม่จะทันเอ่ยจนจบ พลันได้ยินเสียงคนในรถม้าถามขึ้นมาเบาๆ เสียงของคนผู้นั้นนุ่มนวล แต่เต็ม ไปด้วยพลังอำนาจกดขี่ผู้คน

“หยุดทำไม เป็นหวาง⁸ ยิ่งรีบๆ อยู่”

“ทูลองค์ชายแปด มีขอกทานน้อยมาขวางทางรถม้าเอาไว้ ประเดี๋ยว กระทบ่อมจะรีบไล่ไปพะยะค่ะ”

‘องค์ชายแปดอวีเหวินหยวนหล่าง?’ ‘ไม่รู้ว้าวเรวรซ้ำกรรมชดอันใด ถึงได้ มาเจอบุคคลนี้ในทีแบบนี้ ในใจปั่นป่วนตั้งพายุบัคัลล์โหมกระหน่ำ เขาก็คือ คู่หมั้นเจ้าขอร่างนั่นเอง และองค์รักษ์ของเขาก็บอกว่าเธอเป็นขอกทาน ‘ไม่รู้ว้าว เตาอยู่ที่ตาคู่หมั้นหรือไร

รั้วซีหาได้รู้ตัวเองไม่ ว่าตอนนี้เธอมีสภาพยิ่งกว่าขอกทานเสียอีก ตามตัว มอมแมมเปื้อนทั้งโคลนเปื้อนทั้งเลือด ชุดสีขาตัวบางขาดรุ่งริ่ง ผมแผ้ว ยาวสยายปรกหน้าจมนุ่งเหยียง แสงอาทิตย์ที่เกือบจะลับฟ้าส่องร่างเธอราวกับ ผีสาวอาฆาตที่ยังไม่ได้ไปผูกไปเกิด เกร่างของเธอที่ทอดยาวบนพื้นดูอย่างกับ ต้นไม้แห้งที่ขาดสารอาหาร

“ได้โปรดเมตตาช่วยข้า...ว้าย!”

พี่บ!

ไม่ทันจะได้เอ่ยปากขอร้อง องค์รักษ์บังคับรถม้าก็ยกเส้าฟาดเธอเสีย เต็มแรง ร่างเพรียวบางเบี่ยงหลบได้ทัน ทว่าไม่วายล้มลงบนพื้นคลุกดินจนดู น่าสมเพช

“ถอยไป! อย่ามาเกะกะ นั่งขอกทานนี้ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง”

มีทั้งสองกำดินด้วยความอดสู การเอ่ยปากขอร้องใครนั้นทำให้เธอ

⁸ เป็นหวาง คือ คำเรียกตัวเองที่แฝงความหยิ่งผยองขององค์ชายหรืออ่อง

เจ็บไปทั้งใจอยู่แล้ว ยังจะมาโดนทำร้ายด้วยการถูกขับไล่อย่างกับหมูกับหมา ถ้าไม่คิดว่าชีวิตนี้กำลังจะดับดับอีกครา คิดหรือว่าเธอจะเอ่ยปากร้องขอ

คนในยุคนั้นเป็นอะไรกันไปหมด เห็นคนใกล้ตายยังไม่คิดช่วยเหลือ เธอเอื้อเพื่อผู้คนมากมาย ซ้ำเพียงคนเลวเท่านั้น กรรมดีให้ได้แค่วิชีวิตนี้กับเธอ หรือ ส่วนกรรมสนองทำไมถึงมากมายนักเล่า

รู้ว่าน้ำตาคลอเบา เหตุใดสวรรค์ถึงโหดร้ายนัก เธอไม่มีแม่แต่แรงจะเดินแล้วด้วยซ้ำ

ระหว่างที่องค์กรักษ์ขององค์ชายแปดยกมือขึ้นเตรียมจะฟาดเสี่ใส่ร่างไว้ทางสู้บนพื้นอีกครั้ง เขาก็เป็นอันต้องชะงักมือ เพราะด้านหลังมีรถม้าอีก ขบวนกำลังมา

“ไป!”

ขบวนรถม้าคันหρουขององค์ชายแปดรีบร้อนเคลื่อนผ่านไปอย่างไร้ยติ คนพวกนี้ตั้งใจให้อาชาวยุพยศเหยียบย่ำเธอให้ตายจมธรณี แต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดสัตว์อสูรพวกนั้นถึงเบี่ยงหลบ ไม่แม่แต่จะเฉียดกรายเข้าใกล้เสื้อผ้าเธอยังผลให้ผู้ที่กำลังจะจากไปพากันตกตะลึง ไม่เข้าใจกับเหตุการณ์ที่เห็น ทว่าไม่มีเวลาย้อนกลับไปตรวจดูแล้ว

รู้ว่าชีวิตเจ้าหมาน้อยในอ้อมอกแน่น นอนฟูบหน้าอยู่บนพื้นดิน มีคิดลูกขึ้นอีก เธอรู้สึกท้อแท้วูบหนึ่งจริงๆ แต่ก็เพียงวูบเดียวเท่านั้น ตอนนั้นเธอแค่นอนเอาแรงต่างหาก

ในยุคนั้นนับถือและให้เกียรติผู้เก่งกาจมากความสามารถใช่หรือไม่ แล้วเธอล่า ร่างนี้ไม่มีพลังยุทธ์ ต่อให้หมั่นฝึกฝนร่างกายทุกวัน แต่ศิลปะป้องกันตัวที่เคยเรียนมา ถ้าเจอพวกมีพลังยุทธ์ระดับสูง เพียงอีกฝ่ายตีตีนิ้ว เธอก็คงสิ้นลมหายใจอย่างง่ายตายแล้ว มีวิธีไหนบ้างที่จะทำให้เธอมีชีวิตอยู่อย่างภาคภูมิใจในยุคนั้น

ด้วยความคับแค้นใจที่พลุ่งขึ้นในอกอย่างรุนแรง เธอตำสวรรค์และโชคชะตาอีกครั้ง ฝ่ามือขานเนี่ยนุ่มพาดลงบนพื้นอย่างหนักเพราะต้องการ

ระบายนามณ์

ตุ้ม!

รั้วซีชมวดคิ้ว เงยหน้าขึ้นมองฝ่ามือตัวเองที่ฝังลึกลงในพื้นดิน เธอมองอย่างโง่งมครู่หนึ่ง เพราะตกใจเลยส่งผลให้ก้อนเนื้อในอกเต้นแรงจนแทบจะระเบิดออกมา นี่มันพลังอะไร...

ถ้าพาดลงไปธรรมดาก็ไม่น่าจะมีถึงเพียงนี้ แต่นี่ฝ่ามือเธอจมหายไปเลยด้วยซ้ำ อีกทั้งพื้นดินรอบๆ รอยฝ่ามือยังแตกแยกออกเป็นเส้นๆ

“หรือว่านี่คือกำลังภายใน?” รั้วซีทักทักไปเองโดยที่ไม่รู้ว่ามันไม่ใช่ของอย่างที่เธอคิด แต่นั่นก็เหมือนแสงสว่างที่ส่องผ่านเข้าไปในใจอันมืดมิดของเธอ ทำให้หญิงสาวมีกำลังใจมากขึ้น อย่างน้อยก็มีทางให้เธอได้แข็งแกร่ง มิต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในยุคที่เหยียบย่ำผู้ไร้ซึ่งพลังยุทธ์อีกแล้ว

“หยุดดดด!” เสียงคนบังคับอาชวายุพยศร้องสั่ง

ขบวนรถม้าที่วิ่งผ่านมาก็อีกคันหยุดลงตรงหน้ารั้วซี แต่ขบวนรถม้านี้ต่างจากขององค์ชายแปดตรงที่มีเพียงคนบังคับอาชวายุพยศกับผู้ที่อยู่ภายในหาได้มีผู้ติดตามมากมายไม่ และอาชวายุพยศตัวนี้ก็ไม่เหมือนตัวอื่น เพราะที่หัวมีเขาแหลมงอกออกมาคล้ายยูนิคอร์นในเทพนิยาย ขนาดางดงามไม่ต่างจากเส้นไหม

“ใครอยู่ข้างนอก” เสียงดังมาจากภายในรถม้า ทั้งทุ้มทุ่มน่าฟังและมีเสน่ห์น่าหลงใหล

“ทูลองค์ชายสี่ เป็น...เอ่อ...ยาโถว^๑ บาดเจ็บสาหัสคนหนึ่งพะยะค่ะ”

“เจ้าต้องการสิ่งใด” เสียงทุ้มทุ่มในรถม้าถามรั้วซีที่นอนหมอบอยู่บนพื้น

หญิงสาวค่อยๆ หยัดกายลุกขึ้นยืน ‘องค์ชายสี่อวีเหวินเสียหิมิง? พวกเชื้อพระวงศ์อีกแล้วหรือ คงเหมือนกันทุกคนนั่นละ’ ทว่าเธอไม่อาจหึงพยอง

^๑ ยาโถว คือคำเรียกเด็กสาวเชิงเอ็นดูหรือตัวก็ได้ แล้วแต่น้ำเสียงคนพูด

จำต้องได้รับการช่วยเหลือ

“หม่อมฉันบาดเจ็บสาหัส ต้องการความช่วยเหลือ องค์ชายสี่โปรดเมตตาด้วยพะคะ”

ร่างเพรียวบางโงนเงนจะล้มล้มแหล่ แคะยื่นอยู่ได้นี้ก็เต็มกลืนแล้ว
ได้ยินเสียงหัวเราะที่ๆ ที่หนึ่ง คนภายในรถม้าก็เอ่ยว่า “ขึ้นมาสิ”

ร้วซึ่งงงัน ‘มันง่ายอย่างนี้เลย?’ เขายอมช่วยเหลือคนธรรมดาในสภาพ
ใกล้ตายอย่างเธอหรือ

ร่างเพรียวบางค่อยๆ เดินไปที่รถม้า แต่พอจะก้าวขาขึ้นเท่านั้น อาชว
วยุพยศพล้มดินถอยหลังทำให้ตัวรถม้าถอยไปด้วยเช่นกัน ร้วซีเกือบเหยียบ
พลาดจนล้มหน้าคะมำ เธอกำมือแน่นแล้วก้าวขึ้นอีกครั้ง ก็ยังคงเป็นเช่นเดิม

คนที่อยู่ภายในรถม้ากำลังกลั่นแกล้งเธอ! แต่อย่าคิดว่าร้วซีจะยอมแพ้
ในเมื่อเขาคิดยื่นมือช่วยเหลือก็ต้องช่วยตามคำพูด การกลั่นแกล้งเล็กๆ น้อยๆ
ราวกับเด็กนั้นเธอจะไม่ถือสาเอาความก็แล้วกัน

ในที่สุดหญิงสาวก็ก้าวขึ้นรถม้าไปจนได้ ขณะจะแหวกม่านเข้าไปนั่ง
ภายใน ก็ได้ยินเสียงองครักษ์ที่บังคับอาชวายุพยศเอ่ยห้ามปราม “ยาเื้อ เจ้า
อย่าได้บังอาจ”

ร้วซีชะงักมือเมื่อคิดว่าเขาพูดถูก คนด้านในเป็นถึงองค์ชาย แล้วเธอเล่า
เป็นใคร จึงคิดจะนั่งลงที่ด้านหน้า ทว่าเสียงทุ้มทุ้มน่าฟังกลับเอ่ยว่า

“เข้ามาได้”

องครักษ์หนุ่มคิดจะปรามอีกหนแต่ก็ไม่ได้พูดสิ่งใด ในเมื่อองค์ชาย
รับสั่งเช่นนี้แล้ว เขาจะกล้าขัดพระทัยได้อย่างไร ช่างน่าแปลกยิ่งนักที่เด็กสาว
ได้รับพระเมตตาที่ไม่เคยมีใครได้รับมาก่อน รถม้าคันนี้มีหามีสตรีใดเคยเหยียบ
ไม่ การได้เข้าไปนั่งภายในยิ่งเป็นไปได้เลยทีเดียว หากกล่าวว่ามีสิทธิ์อสูร
พากันก่อภพภู หมายจะล้มล้างสิ่งชั่วร้ายให้ราบคาบยังจะน่าเชื่อถือเสียกว่า

“ขอบพระทัยพะคะ” ร้วซีกล่าวอย่างอ่อนแรง ซาบซึ้งในน้ำพระทัย ย่อ
ตัวแหวกม่านแล้วค่อยๆ ขยับเข้าไป ทันใดนั้นรถม้าที่หยุดนิ่งพลันถอยหลัง

ด้วยความเร็วอีกครั้ง

โปก!

รัวซึกัดฟันกรอด ลูบศีรษะด้านหลังบ่อยๆ จากแรงขับเคลื่อนของรถม้าเมื่อครู่ทำให้ร่างกายที่อ่อนแอหายหลัง สีหน้าที่เหนียวล้าเลอหลาดด้วยความตกใจ เธอสาบานได้ว่าจะต้องเอาคืนไอ้องค์ชายกวนประสาทนี้ให้จงได้

หญิงสาวระมัดระวังมากขึ้น เนื่องมาจากเธออุ้มเจ้าหมาน้อยไว้ในอ้อมอก เลยไม่ทันระวังตัว ถึงกับหัวโขกกับขอบเข้าเต็มแรง ยังดีที่ไม่ได้ถลาออกไปด้านนอกแล้วกลิ้งตกไม่เป็นท่า

ภายในกว้างขวางสมกับเป็นรถม้าขององค์ชาย เขาทำให้เธอแทบลืมหายใจ ใบหน้าที่หล่อเหลาราวกับเทพเซียนบนสวรรค์ คือเข้ม ตาคม จมูกโด่งเป็นสันรับกับใบหน้า ริมฝีปากได้รูปสวย เรือนผมสีดำดั่งน้ำหมึกเกล้าสูงครึ่งศีรษะ ปล่อยส่วนล่างยาวสยายระชูดหูหุหุหุที่มีสีดำสนิททั้งตัว ใบหน้านี่แลดูอ่อนโยนอยู่เป็นนิจ ทว่ากลับแฝงไว้ซึ่งความเย่อหยิ่งและถือตัว เขานั่งหลังตรง ทั้งยังเชิดหน้ามองตรง นัยน์ตาสีสนิมที่จับจ้องมองเธอดูไร้แววอย่างไรบอกไม่ถูก

“เจ้าต้องการให้เป็นนางช่วยอย่างไร” เขาถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“องค์ชายช่วยพาหม่อมฉันไปหาหมอก๊กพอแล้วพะคะ” เธอกล่าว พลางลอบสังเกตนบรูษตรงหน้าไปด้วย เขายังคงมองเธอนิ่งงัน นัยน์ตาคู่นั้นไม่อาจบอกได้ว่าคิดสิ่งใดอยู่ ทำให้เธอนับถือในความสุขุมเยือกเย็นอยู่บ้าง แค่อยอมช่วยคราวนี้ก็ถือเป็นบุญคุณใหญ่หลวงแล้ว แม้จะโดนกลั่นแกล้ง ทว่าเธอยังมีโอกาสเอาคืนในภายภาคหน้า

“หมอ?...คือสิ่งใด” เขาถามเรียบๆ

รัวซึกัดกับอ้าปากค้าง ‘เจ้านิ่งนี่ไปอยู่หลุมไหนมา ถึงไม่รู้จักหมอ’

“หมอก๊กคือผู้ที่รักษาอาการบาดเจ็บ หรือผู้ที่รักษาคนป่วยนะพะคะ” เธอตอบอย่างใจเย็นด้วยรอยยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่สยดสยองยิ่งนัก เพราะเธออยู่ในสภาพที่ดูไม่ได้เอาเสียเลย

“อย่างนั้นหรือ ที่นี้ไม่มีหมอย่างที่เจ้าต้องการหรอคะ” เขาตอบ
น้ำเสียงนุ่มนวล ยกมูมปากยิ้มอย่างขบขันในน้ำเสียงอดกลั้นของเด็กสาว

คำพูดของเขาฟาดแสกหน้าเธอเต็มเหนี่ยว นี่มันยุคบ้าอะไรกัน ไม่มี
แม่แต่หมอ!

รู้ซึ่ครุ่นคิดอย่างหนัก มันจะเป็นไปได้หรือว่าในยุคนี้ไม่มีหมอ? ช่าง
แปลกประหลาดเกินไปแล้ว แต่จากสภาพแวดล้อมและสิ่งที่เห็นมาตลอด
ทั้งวัน ก็บ่งบอกเธอได้เป็นอย่างดีว่าที่นี่ไม่สามารถใช้หลักวิทยาศาสตร์หรือเอา
ความเป็นจริงมาชี้วัดได้เลย

หญิงสาวได้ยินเสียงบุรุษตรงหน้าที่ห่างจากเธอหนึ่งช่วงเอ่ยว่า “กลับ
คฤหาสน์”

“หากไม่รีบกลับเมืองหลวงตอนนี้จะไม่ทันพิธีคัดเลือกผู้ดูแลรับผิดชอบ
บททดสอบศิษย์ใหม่ระพีชะยะคะ” องค์กรักษ์หนุ่มรีบเอ่ยอย่างร้อนรน ด้วยไม่
ได้คิดว่าสิ่งที่พูดมานั้นสมควรหรือไม่ ห่วงก็แต่ตำแหน่งอันทรงเกียรติ กลัว
ว่าองค์ชายของตนจะพลาดโอกาสอันดีไป เห็นๆ อยู่ว่าขบวนการม้าที่นำหน้าอยู่
เมื่อครู่เป็นขององค์ชายแปด

น้ำเสียงทุ้มนุ่มนำฟังเอ่ยอย่างซัดถ้อยซัดคำ และนี่คือคำประกาศิต
“เป็นหวางต้องการกลับคฤหาสน์” ในความสูงส่งและหยิ่งผยองยังแฝงไว้ซึ่ง
ความเกียจคร้าน ทำให้ใครก็ตามที่มองถึงกับต้องมนตร์โดยไม่รู้ตัว

รู้ซึ่ระแวงว่าเขาจะพาเธอไปที่ไหน ไปทำอะไร ทว่ายามนี้ไม่อาจช่วย
เหลือตัวเองได้จริงๆ ก็ได้แต่หวังพึ่งพาคนตรงหน้า เขาเป็นถึงองค์ชายผู้สูงศักดิ์
คงไม่คิดปลุกปล้ำย่ำยีเธอที่เป็นแค่เด็กสาวที่มีท่าทางราวกับขอทานกระมัง ดู
จากอายุอานามของเขาน่าจะประมาณลืบแปดหนวดได้

พิษไข้ทำให้เธอมีหงตาลาย บุรุษตรงหน้ายังคงจับจ้องมองมาด้วย
แววตานิ่งเฉย เธออยากถามเขาให้รู้เรื่องราว ในยุคนี้มีคนป่วยหรือคนบาดเจ็บ
บ้างหรือเปล่า หรือท้ายที่สุดแล้วจะมีแต่ความตายรองรับเพื่อให้พ้นทุกข์

เมื่อตริตรองแล้วรู้ซึ่จึงเยียมหน้าออกไปนอกธรรมา ถ้ามององค์กรักษ์หนุ่ม

ผู้บังคับอาชวายุพยศว่า “ท่านช่วยไขข้อข้องใจให้ข้าได้เปิดหูเปิดตาสักหน่อยเถิด หากท่านเจ็บป่วยหรือบาดเจ็บจะรักษาอย่างไร” เสียงของเธอเบาราวกับขนนก องครักษ์หนุ่มเป็นผู้มีพลังยุทธ์ระดับที่สูงย่อมได้ยินเป็นธรรมดา

เขาหันมามองราวกับเธอเป็นตัวประหลาดที่ไม่รู้เรื่องง่ายๆ พวกนี้ “ยาโถงผู้โง่งม หากเจ้าป่วยก็แค่งินยา หรือถ้าบาดเจ็บก็แค่งรักษา มีตรงไหนที่ยากกัน”

รั้วซีระงับอารมณ์ไม่ให้ระเบิดออกมา คำถามของเธอคงกว้างไปใช้หรือไม่ เขาถึงได้ตอบกวนโอ้ย “ข้าหมายถึงใครเป็นผู้ปรุงยา หรือใครเป็นผู้รักษา”

องครักษ์หนุ่มถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย “เจ้ากินอะไรเป็นอาหารกันแน่ ถึงได้ไม่รู้จักผู้ปรุงโอสถ”

รั้วซีกำลังจะอ้าปากถามอีกครั้ง องครักษ์หนุ่มจึงชิงตอบก่อนด้วยต้องการจบปัญหา

“ผู้ปรุงโอสถมีลำดับขั้นที่ชัดเจน ถ้าเจ้าป่วยร้ายแรง ติดพิษ ขาขาด แขนงัดวัน หรือเป็นอะไรก็ตามที่พิเศษมากเกินไป แม้แต่ผู้ปรุงโอสถชั้นกลางขึ้นไปเท่านั้นที่จะให้ความช่วยเหลือได้ แต่ถ้าเจ้าบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย หรือป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ยาก ผู้ปรุงโอสถขั้นต้นจะเป็นผู้รับหน้าที่นี้ แต่อย่าคิดว่ายาโถงโง่งมอย่างเจ้าจะมีปัญญาซื้อหาโอสถหรือได้รับการรักษาต่างๆ”

รั้วซีคิดตามคำพูดไปเรื่อยๆ เธอหาได้ใส่ใจกับคำเหน็บแนมต่างๆ ก่อนจะเอ่ยปากอีกครั้ง “คำถามสุดท้ายแล้ว ท่านองครักษ์ผู้รอบรู้ เพราะเหตุใดตัวข้าผู้นี้ถึงไม่มีปัญญาซื้อหาโอสถหรือได้รับการรักษาต่างๆ”

องครักษ์หนุ่มมองเด็กสาวด้วยสายตาเวทนา นางนั้นโง่มากจริงๆ “ผู้ปรุงโอสถเชื่อว่าใครก็เป็นที่เสียดเสียอะไร มีน้อยคนยิ่งนักในแคว้นชิงหลง และแคว้นอื่นๆ ก็ไม่ต่างกัน แม้แต่ผู้ปรุงโอสถขั้นต้นยังหายากเลย”

รั้วซีพยักหน้าเข้าใจ “ขอบคุณท่านมาก” แล้วกลับเข้ามานั่งนิ่งตามเดิม คิ้วเรียวตึงคันศรขมวดน้อยๆ เธอสมควรกลับไปตายรังที่บ้านพักตระกูลชื่อหมาจะดีกว่า ที่นั่นคงมียาให้เธอกินบ้าง เป็นถึงตระกูลแม่ทัพคงไม่ยากจน

ขึ้นแค่นกระมัง

“องค์ชายสี่เพคะ หม่อมฉันต้องการกลับบ้านพักแล้ว จะกรุณาไปส่งในทีใกล้ๆ ได้หรือไม่เพคะ” รวีชียกแขนขึ้นเหวี่ยงบนหน้าผาก อีกมือหนึ่งก็คอยลูบหลังเจ้าหมาน้อยที่หลับสบายไม่รู้เรื่องราวอะไร

“เป็นห่วงจะกลับคฤหาสน์ หากเจ้าต้องการกลับบ้านก็กระโดดลงไปเองเถิด”

รวีชีใช้นิ้วก้อยไขหู ที่เธอไม่ได้แก้วูล้อมโซ่ใหม่ ที่ได้ยินคำพูดนี้จากองค์ชายสี่อวีเหวินเสวียหิมิงผู้สง่างาม หากบอกว่าเขาเป็นเทพเซียนมาจากดินบนโลกมนุษย์ เธอยังเชื่อได้อย่างสนิทใจด้วยซ้ำ แต่ไหนหนึ่สยใจได้ถึงได้แปลกประหลาด แท้จริงแล้วเป็นคนอย่างไรกันแน่

เขาบอกว่าจะช่วยเหลือเธอไม่ใช่หรือ...แต่เดี๋ยวก่อน เขายังไม่ได้รับปากสักหน่อย เป็นเธอที่ขอร้อง และเขาก็ให้ขึ้นมาบนนี้ แล้วสรุปจะเอาอย่างไรกับเธอกันแน่

ระหว่างที่รวีชีกำลังเคลือบแคลงใจกับฝ่ายตรงข้าม เธอก็ลืมไปแล้วว่าตัวเองสวมเสื้อผ้าเปียกแฉะและหนาวเหน็บเพียงใด แต่ภายในรถม้านั้นก็อบอุ่นสบาย แม้กระทั่งลมภายนอกที่พัดแรงยังไม่อาจเล็ดลอดเข้ามาทำให้เธอสิ้นได้ หญิงสาวไม่รู้ตัวสักนิดถึงความเปลี่ยนแปลง

“องค์ชายจะช่วยหม่อมฉันใช่หรือไม่เพคะ” เธอถามอย่างไม่แน่ใจ มีอบางค่อยๆ เลื่อนไปตรงตำแหน่งที่เก็บมิดแล้วกำด้ามเอาไว้แน่น

มุมปากเขากระตุกยิ้มก่อนจะเอ่ย “เจ้าคิดว่าแค่ไม้จิ้มฟันนั้นจะทำอะไรเป็นห่วงได้?” ชายหนุ่มได้กลิ่นสนิมและเหล็กแผ่ออกมาจากตัวของหญิงสาว ทำให้รู้ว่านางพกพาของมีคมบางอย่าง หรืออะไรก็ตามที่ใช้ป้องกันตัวได้

รวีชีคลายมือออกกลับมามลูบบนลำตัวเจ้าหมาน้อย “องค์ชายเข้าพระทัยหม่อมฉันผิดแล้วเพคะ ด้วยความยากลำบากที่ผ่านมา เกรงว่าทรัพย์สินที่พกพาจะสูญหาย หม่อมฉันเพียงตรวจดูเท่านั้น”

“ฮึ!” เขาแค่นเสียงขึ้นจมูก ก่อนจะเอ่ยอีกครั้ง “การที่เจ้าแต่งตัวเช่นนี้

ขึ้นมานบรมม้าของเป็นหวาง ใช้ต้องการย้วยวนหรือไม่” ด้วยความมกพร่องทางร่างกายบางอย่างทำให้เขามีประสาทสัมผัสที่ตี

ตอนที่อนุญาตให้นางขึ้นมา อวีเหวินเสวี่ยหมิงรู้สึกได้ถึงน้ำหนักตัวของเด็กสาว แรงเหยียบของเท้าที่เบาเกินกว่าการแต่งกายปกติ เช่นนั้นแล้วอาการที่สวมคงมีน้อยขึ้น เทียบมีได้กับสาวชาวบ้านที่สวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ

ร่วซีกล้ำสาบานในใจเลยว่า หากยามนี้มีใครที่ช่วยเหลือได้นอกจากคนตรงหน้า เธอจะแทงองค์ชายปากเสียวผู้นี้ให้พรุณไปเลยเชียว

“เรื่องนี้องค์ชายก็เข้าพระทัยผิดอีกเช่นกันเพคะ หม่อมฉันประสพเคราะห์ ไม่อาจช่วยเหลือตัวเองได้ ถึงได้ตกอยู่ในสภาพน่าสมเพชเวทนาเช่นนี้ หม่อมฉันต่ำต้อย มิบังอาจล่วงเกินเบื้องสูงหอรอกเพคะ”

“พูดได้ดี” อวีเหวินเสวี่ยหมิงเอ่ยสั้นๆ เหตุใดเขาจะไม่รู้ว่าเด็กสาวกำลังกล่าววาจาเอาตัวรอด นางนั้นอยากบีบคอเขาใจแทบขาดจนทนไม่ไหว หัวใจนางเต้นแรง อีกทั้งลมหายใจยังหอบไม่สม่ำเสมอ โทสะคงพุ่งสูงจนเกือบจะถึงขีดสุด ทว่านางก็ยังคงอดทน หวังจะเอาตัวรอดโดยการพึ่งพาเขา

อวีเหวินเสวี่ยหมิงเผยรอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ ซึ่งร่วซีกก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นบ้าอะไร จู๋ๆ ถึงได้ยิ้ม

องค์กรนี้หนุ่มผู้บังคับบัญชาอายุพยศรู้สึกแปลกใจไม่น้อย ธรรมดาแล้วองค์ชายของเขาแทบจะไม่สนทนากับอิสตรีด้วยซ้ำ ผิดกับเด็กสาวคนนี่ที่องค์ชายเอ่ยวาจาด้วยมากเป็นพิเศษ หรือองค์ชายเจอของเล่นที่ถูกลใจเข้าแล้ว เพราะที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีหญิงสาวคนใดไม่สนใจองค์ชายของเขามาก่อน มีแต่จะรีบรูดเข้าหาถ้ามีโอกาส ยกเว้นก็แต่นาง ที่พูดคุยตามปกติ ไม่สนใจจะสานสัมพันธ์ หนำซ้ำยังพูดจาพลิกกลับไปมา มีหรือที่องค์ชายจะรู้ไม่ทันว่านางอารมณ์ขุ่นมัวเพียงใด

ในตอนทีร่วซีกคิดว่าองค์ชายสี่ตรงหน้ากำลังจับจ้องมองเธอ แท้จริงแล้วหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เพราะเขาไม่ได้มองเธอ แต่เขามองผ่านทะลุร่างของเธอไปต่างหาก นัยน์ตาสีสนิมของเขาสะท้อนภาพก็จริงอยู่ ทว่ามันไร้แววและไม่ค่อย

สดใส

รั้วซีจ้องบุรุษฝั่งตรงข้ามเขม็ง ก่อนจะตัดสินใจแลบลิ่นใส่

“...”

แล้วเปลี่ยนมาเป็นยกมือขึ้นช้าๆ อย่างเงิบที่สุด โบกไปมาตรงหน้า
ผู้ที่เป็นองค์ชาย

“...”

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังนิ่งเงิบ หญิงสาวที่ถูกพิษไข้รุมเร้าก็เริ่มเหิมเกริม
กระทำตัวกำเริบเลิບสาน เธอค่อยๆ ยื่นมือไปหาเขา คิดจะแตะสัมผัสหัวเขา
เบาๆ ราวแมลงบอบินผ่านผิวน้ำเท่านั้น แต่มือยังไม่ทันได้แตะ ก็ต้องหยุดชะงัก
และชักกลับด้วยความว่องไว เมื่อได้ยินเสียงท่ม่ม่น่าฟังของอีกฝ่าย

“ยาโถวใจกล้า อย่าได้คิดแตะต้องเป็นหวาง หากยังอยากมีชีวิตอยู่”

รั้วซีฟังอย่างไร้ก็คือคำขู่ แต่เขาก็กลับพูดด้วยน้ำเสียงที่มีเสน่ห์ ทั้งยัง
แฝงไว้ด้วยความกดดันและคุกคาม หญิงสาวรู้ว่าเขาพูดจริงทำจริงอย่าง
แน่นอน เธอเลยไม่คิดจะกระตุกหวาดเสียวอีก แต่มีสิ่งหนึ่งที่เธอได้พิสูจน์จน
แน่ใจแล้ว

องค์ชายสี่วีเหวินเสวี่ยหมิง...ตามอด!

ความจริงในข้อนี้ทำให้รั้วซีตกใจ มิใช่ว่าเขาเป็นผู้มีพรสวรรค์หรือ
หรือ ตอนที่เข้าทดสอบพลังตอนห้าหนว ผลก็ออกมาว่าเป็นผู้มีพลังยุทธ์
สองสาย ตอนนี้อายุประมาณสิบแปดหนว ไม่รู้ว่าจะก้าวหน้าไปถึงขั้นไหน
ร้ายกาจเพียงใด ทว่าทำไมเขาถึงได้ตามอดเล่า

จากตอนแรกที่โกรธเคืองอีกฝ่ายซึ่งคอยกวนประสาทกลั่นแกล้ง กลายเป็น
สงสารอย่างท่วมท้น หญิงสาวรู้ว่าที่เขาไม่ได้ไล่ลงจากรถม้าเพราะต้องการ
พากลับคฤหาสน์เพื่อช่วยเหลือเธอ ที่นั่นจะต้องมียาหลายขนานที่ช่วยรักษา
อาการป่วยนี้ได้

สมองมีนางจนไม่อาจคิดต่อ รั้วซีเอนหลังพิงผนัง หลับตาลงเพราะ
ต้องการพักผ่อน เพียงครู่ที่เธอหลับตา สติก็ขาดลงโดยพลันและหลับไปทันที

ด้วยความเหน้อยล้า

อวีเหวินเสวียหมิงรับรู้ได้ว่าเด็กสาวตรงหน้าไม่อาจพูดจาได้อีก เพราะนางหลับสนิทเสียแล้ว

เขายกมือขึ้น เลื่อนมาใกล้แขนนางเพราะต้องการตรวจสอบพลังยุทธ์ว่าอยู่ในระดับใด ขนาดนั่งห่างกันเพียงแค่นี้ เขายังไม่รับรู้ถึงพลังของนางเลยสักนิด เป็นไปไม่ได้ที่จะมีเด็กสาวธรรมดาเดินเตร่อยู่แถวป่าชื่อจี้เจี๋ย ป่าแห่งนี้มีแต่ผู้ที่มีพลังยุทธ์ระดับสามขึ้นไปที่จะย่างกรายมาได้ ผู้ที่ไร้ซึ่งพลังยุทธ์หรือผู้ที่มีพลังยุทธ์ต่ำกว่าระดับสาม ไม่อาจหายใจเอาปราณบริสุทธิ์ของป่าชื่อจี้เจี๋ยเข้าไปได้ แต่ก่อนที่เขาจะได้อัดสอบพลังของนางก็เป็นอันต้องชะงักและลดมือลง

เจ้าหมาน้อยที่นอนหลับไม่รู้เรื่องรู้อะไรมาตั้งแต่แรกส่งเสียงซู่ ตามปกติแล้วคนอย่างองค์ชายสี่อวีเหวินเสวียหมิงย่อมไม่ใส่ใจ ทว่าคราวนี้ลัทธิชาตญาณบอกเขาว่าให้ล้มเลิกความคิดนั้นเสีย สิ่งมีชีวิตตรงหน้าก็คงไม่ใช่สัตว์ธรรมดาเช่นกัน

รถม้าเคลื่อนไปด้วยความเร็วสูง ดวงอาทิตย์สีส้มลับขอบฟ้าจนกลายเป็นมืดสนิท พระจันทร์นวลส่องแสงส่องกระทบเส้นทาง แต่พอพื้นที่ของป่าชื่อจี้เจี๋ยมาได้ไม่นาน พลับปรากฏโจรหลายสิบคนโฉบรถม้าขององค์ชายสี่ โดยหารู้ไม่ว่าวันนี้คือวันสุดท้ายที่จะได้หายใจ ไม่รู้ว่าพวกเขาไปกินตีหมี่หัวใจเสือ¹⁰ มาจากไหนถึงได้หาญกล้าเทียมฟ้า จะปล้นทั้งที่ไม่ตรวจดูให้แน่ชัดว่าใครจะลัญจรผ่านมา

“พวกเจ้าอยากได้อะไรก็เอาไป แต่ไข่มุกแก้วปราณอสุรจะต้องเป็นของข้า!” หัวหน้าโจรตะโกนสั่งลูกน้องนับสิบด้วยความฮึกเหิม ก่อนจะทะยานร่างเข้าไปใกล้รถม้าด้วยความเร็ว รอบตัวมีไอพลังสีดำแผ่กระจาย พลังยุทธ์อยู่ในระดับสามชั้นกลาง เหล่าลูกน้องมีพลังยุทธ์ไม่เกินระดับสาม ไอพลังบ้าง

¹⁰ กินตีหมี่หัวใจเสือ หมายถึง กล้าหาญเกินตัว

สี่ขา บ้างสีดำ เพราะเหตุนี้โจรพวกนี้จึงมารอดักปล้นผู้ที่เพิ่งออกมาจาก
เขตป่าชื่อจี้เจี๋ย

องค์กรนี้หนุ่มผู้บังคับอาชวายุพยศไม่จำเป็นต้องลงมือ เพียงคนด้าน
ในรถม้าสะบัดมือวูบหนึ่ง ร่างโจรทั้งหลายที่เข้ามาใกล้รถม้า พลันระเบิดออก
ราวกับพลุไฟ ไอพลังสีเงินสอดแสงจนเสบตาทุกทิศทาง จากพลังอันรุนแรง
มหาศาลบ่งบอกได้ว่าผู้ใช้มีพลังยุทธ์ระดับหกชั้นสูง หยาดโลหิตสาดกระเซ็น
เศษเนื้อกระจัดกระจายจนไม่รู้ว่ใครเป็นของใคร ทุกชีวิตดับสูญโดยไม่มี
เสียงร้องลี้กแอะ เบื้องหลังคาวโลหิตที่ทิ้งไว้เพียงรอยล่อของรถม้าเท่านั้น...